

Internacia Revuo de
Sekretaj Societoj

L'ESPERANTO
MASONA LINGVO

Numero 27

Eldonoj Delacroix

AVERTO

La Internacia Revizio de Sekretaj Societoj, kreita fare de episkopo Jouin, kaj pli ofte referita kiel la R.I.S.S. de specialistoj, estis eldonita dum la jaroj 1912-1939, sen eldonado inter 1915 kaj 1919, pro la unua mondmilito.

Notu ke la kunteksto de la tempo kiam la R.I.S.S. estis publikigita ne estas tiu de la "politika ĝusteco" de hodiaŭ. La leganto do devus konsideri tion. Tiu ĉi periodo de historio estis precipe karakterizita per ekscititaj debatoj, kaj politikaj, religiaj kaj alie. Ĉiuj memoros, fakte, ke tiu ĉi unua duono de la pasinta jarcento estas tiu de anarkiistoj, nazilismoj, ligoj, komunistoj, ktp., tempo kiam ekstremoj estis alfrontitaj kaj esprimitaj.

Malgraŭ ĉi tiu konsidero, ni liveras ĉi tiujn tekstojn en sia tutejo, sen esti modifinta ilian formon. Efektive, sur la dokumenta nivelo, kaj koncerne la informliberecon, ŝajnis al ni interese reeldoni ĉi tiun verkon, kiu enhavas detalojn, kiuj povas helpi pli bone kompreni la geopolitikajn, religiajn kaj ekonomiajn interesojn de hodiaŭ kaj de morgaŭ.

Ekzemple, post la morto de Leono la 13-a en 1903, konkklavo estis kunvokita kaj kardinalo Rampolla estis elektota. Sed, je ĉies miro, la Metropola Kardinalo de Krakovo petis, ke la proceduro estu forigita. Parolante nome de Lia Imperiestra Moŝto Franz Joseph de Aŭstrio-Hungario, la Primato de Pollando vetois la elekton de kardinalo Rampolla. Neniu kialo tiam estis donita. Finfine episkopo Sarto estis elektita anstataŭ kardinalo Rampolla. Fariĝinte sankta Pio la 10-a, li faris senkaŝan militon kontraŭ la modernistoj kaj masonismo, la "Sinagogo de Satano", laŭ episkopo Mourin.

Jarojn poste, estis rivelita ke certa episkopo Jouin, fondinto de la fama REVUE INTERNATIONALE DES SOCIETIES SECRETES disponigis nerefuteblan indicon ke kardinalo Rampolla estis ne nur membro de Framasona logio, sed Grandmajstro de precipe sekreta sekto, la Ordo Templi Orientalis.

Trovante nenium manieron lumigi la veron ene de la romia kurio, episkopo Jouin tiam kontaktis la Tribunalon de Aŭstrio rekte. Informita, la Imperiestro de Aŭstrio intervenis kiel ni vidis. Efektive, li havis vektorojn en la Konkklavo sub klauzo de traktato inter Vieno kaj Vatikano.

La malamikoj de la Eklezio estis tamen certigitaj helpi en la realigo de sia infera plano. Jen, ekzemple, kion diris la demono Asmodeus al la lucifera pastrino Diana Vaughan (dokumento eldonita kelkajn jarojn antaŭ la morto de Leono XIII): fervoraj ol lertaj; ni ĝojos pri liaj ekscesoĵ de fervoro, ĉar grandaj malbonoj estiĝos el; ilin por la Eklezio... Skribu, skribu ĉi tion al via korespondanto... (...) Mi povas diri al vi (daŭrigas la demono Asmodeus), ke kun la ŝanĝo de papo koincidos la ĉeso de la suvereneco de Simono (Petro) kiun vi malĝojas. (D. Vaughan: "Simboloj de Paladismo", Red. Delacroix, p. 50)

Sen tiu providenca interveno Dio scias, kie estus la nuna krizo religia, politika, socia, ekonomia kaj geopolitika?

Ĉiukaze, la altrangaj membroj de la Sinagogo de Satano

enhavis sekretan deziron venĝi sur Aŭstrio. Tio kondukas nin al la unua mondmilito, pri kiu ĉiuj konas la ekigantan eventon,

nome la krimo de Sarajevo. S-ro

Bainville skribas: "La krimo de Sarajevo estis en la domajno de la neantaŭvidebla."

Tamen, la 15-an de septembro 1912, la Internacia Revuo de

Sekretaj Societoj enhavis jenajn liniojn (p. 788): "Eble iam

ni klarigos la deklaron faritan de alta masonisto, en Svislando, koncerne la heredanto Ĉefduko: LI ESTAS BONA. ESTAS PAĜO KIU LIN ESTAS KONKUNDIZITA. LI MORTOS SUR LA STUPOSOJ DE LA TRONO. La

neantaŭvidebla laŭ s-ro Bainville, en sia artikolo de la 3-a de junio 1931, estis antaŭvidita kaj anoncita du jarojn antaŭe... (Revue Internationale des Sociétés Secrètes 1931, p. 690.)

Ĝis nun la INTERNACIA RECENCIO DE SEKRETAJ

SOCILOJ – „frejnlaboro” preskaŭ netrovebla en sia tutajo – neniam estis teme de kompleta reeldono. Ni proponas pli ol 10.000 teme grupigitajn paĝojn de ĉi tiu "Recenzo" siatempe kvalifikita kiel "la plej grava organo ellaborita en la tuta mondo kontraŭ la Sekretaj Societoj. Neniu alia, inter la publikajoj direktitaj kontraŭ la Sekto, havis tian evoluon. kaj enhavas tiom da informoj ĉiaspecaj." Tiu ĉi mallonga

prezento ebligas, almenaŭ ni esperas, montri al la leganto la intereson de la laboro de episkopo Jouin, granda servisto de la Eklezio. La du subaj dokumentoj atestas pri tio. ĉi tio. malsupre UN:

Aprobo de la Sankta Seĝo.

La plej altaj atestoj de kontento neniam mankis en ĉi tiu laboro de studo kaj defendo de la plej sanktaj interesoj de Katolikismo.

Antaŭ ĉio, ni devas flankenmeti la signojn de aprobo kaj bonvolemo de la Apostola Seĝo.

Jen kelkaj linioj el la mallonga "Praestantes animi laudes" donita sub la sigelo de la Fiskaptisto la 23-an de marto 1918, al la paroĥestro de Saint Augustin, fondinto de la Recenzo:

Benedikto la 15-a, papo. Kara Filo, saluton kaj apostolan benon. La eminentaj kvalitoj, kiujn vi brile pruvis dum via longa pastra kariero kaj kiuj gajnis al vi, kun la tre alta konsidero de Nia Estiminda Frato Janvier Granito di Belmonte, Kardinalo de la Sankta Romia Eklezio, Episkopo de Albano, la voĉdonrajtoj de la Kardinalo. Ĉefepiskopo de Parizo, ni senmalfacile decidis honori vin kun glora digno. Ni scias, fakte, ke vi ekzemplare plenumas vian sanktan servadon, ke vi havas la plej vigan zorgon pri la eterna savo de la fideluloj kaj ke vi asertis kun konstante kaj kuraĝe la rajtojn de la Katolika Eklezio – ne sendanĝere. pro via vivo kontraŭ la malamikaj sektoj de la religio, fine ke vi ŝparu nenion, nek laborojn, nek elspezojn, por disvastigi en la publiko vian laboron pri ĉi tiuj aferoj..."

Jen nun la Letero, kiun Lia Emin. Alparolis kardinalo Gasparri

Vatikano al episkopo Jouin, la 20-an de junio 1919, pri la spirito mem de lia laboro.

"Ŝtato-sekretario
di Sua Santità

mia sinjoro.

la Suverena Pontifiko kondescendis akcepti kun patra bonvolemo la omaĝon de via nova studo pri la framasonmilito. Estas prave, ke en ĉi tiu verko vi zorgis reliefigi, per dokumentoj kaj neretuteblaj rezonadoj, la metaŝan kaj esence kontraŭkatolikajn doktrinon de la framasonismo, doktrino rezultanta el deismo, mem naskiĝinta el la Reformo, doktrino neeviteble gvidanta, kiel ni vidas hodiaŭ, ĝis la neo mem de Dio, al la socia ateismo, al la "sekularismo", la nunan formon de tiu ĉi malpieco, kiu, je la plej granda malutilo de la popoloj, pretendas forpeli la societojn ĉian spuron de religio kaj ĉian intervenon de la Eklezio. Vi aparte zorgis por montri, malgraŭ la mensogoj, kiuj foje trompas la katolikojn mem, la identecon de la framasonismo kun si mem, ĉie kaj ĉiam, kiel la kontinuecon de la plano de la sektoj, kies intenco estas ja la ruino de la Katolika Eklezio.

Lia Moŝto do plezuris vin gratuli kaj kuraĝigi vin en via laboro, kies influo povas esti tiel fruktodona por averti la fidelulojn kaj helpi ilin efike batali kontraŭ tio, kio tendencas detrui la socian ordon, ankaŭ kvankam religio.

Kiel promeson de ĉielaj favoroj, Kaj kiel atesto de lia patra bonvolemo, la Sankta Patro kore donas al vi la Apostolan Benon. Dankante vin pro la kopio, kiun vi kompleze proponis al mi, kaj kun miaj personaj gratuloj, bonvolu, Monsinjoro, ricevi la esprimon de mia tuta sindonemo al N. S.

P. Karto. GASPARRI

(Interna paĝo de ĉiu numero de la RISS)

ENHAVO

pp.	
5-26 Esperanto: Framasona lingvo (22 p.)	855-876 (1912)
27-29 Esperanto (3 p.)	366-369 (1925)
30-33 Esperanta herezo (4 p.)	867-870 (1927)
34-42 Esperanto (9 p.)	173-181 (1937)

ESPERANTO

Tre ofte oni faris al ni ĉi tiun demandon: "La artefaritaj internaciaj lingvoj, kaj precipe Esperanto, "Ĉu ili ne estas de framasona origino? ".
ne Ni respondos, laŭ nia kutimo, ne per tezo,
sed per dokumentoj.

Framasonismo bezonas interua-Timal helpingvon por povi "etendi al ĉiuj anoj de la homaro" la fratajn ligilojn, kiuj unuigas framasonojn tra la tuta mondo.
"surfaco de la Globo".

Oni komprenos la grandecon de tiu ĉi bezono, kiam oni legos la solenajn kaj antaŭe meditajn deklarojn faritajn de la plej eminentaj gvidantoj de la sekto; tiuj ĉi deklaroj, kiujn ni reproduktas ĉi-sube, montras kiom vastaj estas la ambicioj per kiu la infanoj de la Vidvino estas vigligitaj:

Necesas, ke ĉiuj framasonaj atelieroj funkcii, ke ĉiuj produktas: ilia universala kunlaboro farus la F... M.. la plej granda intelekta kaj morala centro, la plej potenca ilo de progreso kiu ekzistas. Ĝi estus kaj devas esti la laboratorio de la nova mondo. (F... Paul Doumer, Conrent balotparolado de 1887.)

Por novaj situacioj, por novaj bezonoj, necesas, per novaj klopodoj, prepari novan socion. Kaj sola framasonismo kapablas plenumi ĉi tiun laboron de socia renovigo... Post esti la gentila edukisto, tic de nia nacia pasinteco, restas al ŝi ankoraŭ esti la socia edukisto de nia estonteco, tiu de Eŭropo kaj tiu de la Universo. de 1888.)

Religioj, per ligado, perdis la potencon krei ideon en harmonio kun pozitiva scio. Ili fiksis moralaj reprezentas nur la zorgojn de aĥolika epoko; ĝi ne konsideras nek la nunon nek la estontecon, Caffé Bache kiun ili devas forlasi, per la intergado de la socia evoluo. Franc-Mannerie trovis sin ŝarĝita per ĝi... Ĝi portas en si siajn destinojn moralajn de la homaro. - (Laby, ferma parolado de la Monaĥejo de 1909.)

La F. . M. . estas vokita refari la mondon.....

La masonistoj jam faris tiom multe, eĉ agante senkonscie, ke oni povas atendi de ili gigantaj verkojn, transformojn modifantaj la vizaĝon de la aferoj kaj certigante la kolektivajn savon de la homoj. (P. . Oswald Wirth, La Libro de la Lemanto.)

Vera iniciato, Fr. Dequaire-tirohel, esprimis per ĉi tiuj terminoj sian misteran kredon pri la triumfo de la Kontraŭeklezio:

Kreskante tra la epokoj, la radiantia Mag. ekloĝos sur la ruinoj de la Eklezio per la pura forto de sia principo, kaj kun tiu sereneco, kiu certigas la triumfon de la vero super la eraro, la venkon de la lumo sur la mallumo, en la suno. la fina apoluense sur la nuboj finfine nuancitaj per siaj radioj Se estas vero, ke Michel devas razi la drakon, estas tiam ke la drako estas la Eklezio, la drako de malhonkordo kaj malamo, el que Michel, ĝi estas la Mag... Farŝango de amo kaj frateco..... Miaj Fratoj, mi levas mian glason al la F. . M. . universala, kaj, multe pli, al la F. . M. . kiu ne pereos en sia fina triumfo, la tago, kiam estos sur la terglobo nur egalaj kaj liberaj viroj, nur fratoj, ĉi tio estas de la Frances-Magons. (Ferma parolado de la Monaĥejo de 1896.)

Estas sur la ruinoj de la Eklezio, ke la Universala Templo de

Hiram levigós:

Masonismo kaj la Eklezio reprezentas du diametre kontraŭajn principojn, kaj dankon devas mortigi tion. (P. . Delpech, Respondo al Encyclical Humanum genus.)

Ilustre F. ., D-ro Blatin, prezidanto de la Granda Kolegio de Ritaj, kiu estis konsiderita la Papo de Franca Masonismo, vidis, de 1883, la framasonan pastraron ofci en niaj katedraloj kaj niaj preĝejoj. Li tiam ekkriis:

En ĉi tiuj konstruaĵoj starigitaj dum jarcentoj, al religiaj superstitioj kaj pastra superregado, ni eble estos vokitaj, siavice, por prediki niajn doktrinojn, kaj, anstataŭ la klerikalaj psalmodioj, kiuj ankoraŭ resonas tie, estos la maleoj, la piloj kaj la aklamoj de nia Ordno, kiuj resonigos siajn larĝajn volbojn kaj vastajn kolonojn. -(Ferma parolado de la Conveni de 1883.)

La F. . M. . traktas la detruon de ĉiuj Religioj:

Vi scias, ke ekzistas nereduktebla antagonismo inter la E. M, Katolika Eklezio ni devas aldoni, ke kien ajn nia Fratoruit-ago portis fidele al

ĝia misio, la sama antagonismo ekzistas inter ĝi kaj la Eklezioj, kia ajn estu la Dio, kies adoradon ili instruas. - (Masona Bulteno, 1890, p. 324.)

La malamiko de la homaro estas klerikalismo: la malamiko estas la pastro, al kia ajn religio li apartenas. Ĉiuj religioj estas despotaj organizaĵoj, intencitaj pezi sur la homan konsciencon kaj forpreni de ĝi ĉi tiun liberecon, kiun ni postulas por ĉiuj. La mondo devas do esti senigita de la pastro. (Parolado de P. . Collfarru, Prezidanto de G. . O. ., 1887.)

Masonismo devas batali kontraŭ ĉiuj sektoj, ĉiuj religioj, kiuj ĉiuj havas la saman intereson, la saman celon, konservi la homon en stato de kompleta obskurantismo, por povi pli bone sklavigi lin. (- Sincereco, Parfaile Unio, Pontarlier, Pri la Konsilio de 1870. Vidu Senmaskigitan Framasonismon, septembro 1901, p. 273.)

La F. . M. ., kiu devas liberigi la homon de ĉia servuteco, ankaŭ persekutas la magistraton kaj la armeon el sia bano, tio estas diru la Leĝo kaj la Patriko:

Ĝuste pro tio, ke ni estas la penslaboristoj kaj la ĉampionoj de la universala frateco, ni havas kiel malamikojn la ambiculojn kaj la egoistojn, kiuj volas regi siajn kunulojn, krei kastojn kaj konservi privilegiojn. Tiuj ĉi viroj estas por ni, framasonoj, nepacigeblaj malamikoj, kia ajn estas la formo de sia kostumo, ĉu ili portas skatolon, ĉu ili portas sutano, ke ili eĉ portas glavon. (F. . Bourceret, ferma parolado ĉe la Monaĥejo du G. . O. . de 1898.)

La misio kiun la masonismo donis al si estas grandega kaj universala. Kiel ŝi povus ĝin plenumi integre, kiel ŝi povus starigi sian intelektan hegemonion super ĉiuj homoj kaj, ĉefe, atingi sian kompletan, absolutan unuecon, centralizi siajn klopodojn eĉ pli en la tuta mondo, se internacia gue ne ekzistus? La Secle estas, kompreneble, la institucio, kiu, en la nuna tempo, en ĉi tiuj tempoj, kiam ideoj povas tiel rapide disvastiĝi, sentas la plej bezonon de tia lingvo.

Luj, kiuj bone konas la Infanojn de la Vidvino, konkludus, ke ili estas sufiĉe kapablaj elpensi ĉi tiun lingvon kaj havi ĝin tiam prezentita al la "profanuloj" en aspektoj, kiuj verŝajnas allogi ilin kaj kiuj ne vekus ilian malfidon. Tio estus des pli verŝajna, ke la aŭtoro de Esperanto, ekzemple, estas hebreano kaj ke la hebreoj estas la fidelaj aliancanoj de la masonismo, kies ambiciojn kaj esperojn ili kunhavas. Tamen, ĉar ni estas malamikoj de senpripensaj asertoj, ni kontentigos pruvi, ke, kontraŭe al tio, kion oni diras la plej multaj esperantistoj, - la Logioj estas

tute dediĉitaj al la disvastigo de artefarita lingvo, kiu permesus al ili etendi al la tuta homaro la avantaĝojn de la framasona klerismo.

La 8-an de aŭgusto 1905 la Esperanto Framasona grupo sendis cirkuleron al ĉiuj Logioj, kiu finiĝis jene:

ESTABLANTO FRAMASONA,

havas celon ne fondi novan rolon, sed:

1° Kunigi Esperantistajn Framasonojn el diversaj landoj.

2° Gajni la esperantistojn al framasonismo kaj reciproke la framasonojn masonistoj al Esperanto.

3° Forigi miskomprenojn kaj antaŭjuĝojn inter la FF... de nacioj kaj diversaj lingvoj, danke al la kono de la helplingvo Esperanto. Boulogne-sur-Mor, la 8-an de aŭgusto 1905.

(Sekvu subskribojn).

Francio. FournGINES, inĝeniero, 30, rue du Pont-Moujia. Nancy.

MOSSMANN, instruisto ĉe la Lycée. Vesoul.

Anglio. Kolonelo POLLEN, Blackheath Retreat. Londono.

G. W. BULLEN, 17, Thorncombe-vojo, Orienta Dulwich. S.E. Londono.

Deutschland. C. BARTHEL, 14. Wohlesstraße. Frankfurt-a.-M.

Jen fragmentoj el la Revuo L'Acacia, kiu estas la plej aŭtoritata, la plej grava kaj la plej legata el framasonaj eldonaĵoj.

lingvoj:

APRILIO 1903 LIVERO

La juda frato Bollack skribis tie:

Se la framasonismo vere celas plibonigi la socian kondiĉon de la homaro, ŝajnas nedisputebla, ke la unua devo de Loot Mason estas serĉi, ĉu eblas provizi la civilizacion per praktika maniero de interkompreniĝo, sen kiu la homa evoluo ne povus okazi en la proksima estonteco.

Doni al homoj la kapablon kompreni unu la alian en unika maniero

metu en iliajn manojn la veran ilon, kiu estos uzata por konstrui la Templon de la Fra

ternajo...

La nerezistebla fluo de solidareco, kiu portas ĉiujn naciojn Fung von unu la alian

(sic) postulas instrumenton de kompreno donanta al ni la potencan

komuniki niajn ideojn rekte al ĉiuj niaj kunhomoj sen iri tra la peranto de

Inneste de tradukistoj aŭ

interpretistoj. Kiuj estas niaj framasonaj signoj kaj niaj vortoj de rekono ĝiaj

fonaĵ unuaj spuroj de internacia lingvo, la balbutado de homoj ja, se?

konvenciaj limoj, volas esti rekonitaj de eksterlandanoj, fratoj de siaj

pensoj. Kaj,

se ĉi tiuj signoj kaj ĉi tiuj vortoj sufiĉe multiĝis por ke neniu civitano

de la tero estu fremdulo en iu ajn lando, ĉi tiu universala hormono estus la sekvo.

kreado de la principoj de framasonismo.

Pli plu, F. Bollack diris denove:

Jen la plej bona klopodo de la genio de nia specio: kredo al la kreado de racia logika idomaĵo, la ŝlosilo de la Templo de Konkordo, kie la Homaro, laca de fratricidaj luktoj, ripozos.

Framasonismo, avangardo de civilizacio survoje al

progreso, devas doni sian potencan helpon al tiu ĉi laboro de homa solidareco.

Ĉiuj Logioj studu ĉi tiun demandon: ke en ĉiuj landoj ili amase

raliĝas al la "Delegacio por alprenado de internacia helplingvo"; ke ili

disvastigu la bonan novaĵon de Homo liberigita de ĉi tiu humiliga devigo de esti

naĝinta al iu loko de lia surtera loĝejo, rezulte de lia manko de kompreno de

la lingvo de la teranoj". Ke en la Superaj

Konsilantaroj kaj en ĉiuj Monaĥejoj oni diskutu ĉi tiun problemon antaŭ iu

alia, de ĝia realigo dependas la rapida plibonigo de la sorto de niaj malriĉuloj

homaro.

La 10-an de januaro 1906 Acacia varme rekomendis al siaj legantoj la alprenon de Esperanto kiel internacian

lingvon:

... liveraĵo de oktobro 1907.

Tiu ĉi certa utileco de Esperanto por la masonismo atengis

kelkajn niajn Fratojn, kaj jam ekzistas grupo de francaj masonistoj.

Mi estas esperantisto. Sed estas ne nur francoj, estas masonistoj el diversaj

landoj en la sama ideofluro; tiom ke sufiĉa nombro da ili estis trovita en

Kembriĝo por provizora Barako por estinti establita en la framasonaj regiono

de la grandurbo. Ĉi-foje la anglaj masonistoj ne demandis la francojn, ĉu

ili kredas je Dio; ili tamen akceptis ilin en siaj kolumnoj, kaj ĉiuj komunigiĝis

en internacismo. Ni nur lasis Esperanton.

Ni konas la framasonan praktikon sufiĉe bone por kompreni, ke se la Sekto provokis la kreadon de internacia lingvo, ĝi

zorge sin detenis de manifesti siajn intimajn sentojn, de

malikaŝi siajn projektojn, antaŭ ol granda nombro da "profano-

anoj fariĝis la disvastigantoj de tiu ĉi idomaĵo. . . Estas en ŝia

kutimo, en certaj cirkonstancoj, ŝajni nur por aliĝi, post

multaj aliaj, al tento, de kiu ŝi estas, en realeco, la kaŝita

aŭtoro. Ĝi estas elementa kapablo. Sen ĉi tio, la Fratoj ne

akirus la aliĝon kaj la subtenon de la katolikoj aŭ de la indiferentaj

malamikoj al la masonismo.

Ni ne havas dokumentojn, kiuj ebligas al ni pruvi,

ke tiel estis por Esperanto, sed ni scias, ke la

Franca Masonismo aprobis, adoptis kaj decidis patroni Esperanton, Monafejon de 1905. La 5-an de aprilo 1905, okazis, ĉe la teatro de Bulonjo-sur-Mar, la unua Esperantista Kongreso.

Vendrede matene la 22-an de septembro 1905 estis prezentita al la Ĝenerala Asembleo de la G. O. de France kunsido en strato

Cedel:

Tiu Masonismo, kiu estas universala, interkonsentu kun eksterlanda Masonismo por nomumi Internacian Komisionon respondecan pri ellaboro de projekto por universala lingvo respondanta al la bezonoj de la homaro aŭ ke ĝi studu la lingvojn jam ekzistantajn kaj elekti, de unu el ili, se estas pruvite, ke ekzistas unu plenumanta la postulatatajn kondiĉojn.

Tuj starigis fama rolulo. Estis Br... Emile Lemaitre, membro de la Konsilio de la Ordeno de G...O.. Ĝenerala konsilisto de Pas-de-Calais, municipa konsilisto de Boulogne-sur-Mer, direktoro de la gazeto Le Boulonnais, prapatro de ĉi tiu naŭza Semaine de France, kreita por provizi la ruĝan gazetaron per kopio de "imagaj klerikalaj skandaloj, de kiuj la pastraro nia lando tiel longe suferis."

Ni iam diskonigis la originon de la fifama eldonaĵo, kaj la kuraĝa Express du Pas-de-Calais, armita per niaj revelacioj, alvokis Fr. Lemaitre konfesi, ke li ja estas la aŭtoro de la abomena kalumnio. Post dek avertoj en aliche karakteroj, Lemaitre konfesis, tiam, malkuraĝe, legis sin. Estas ĉi tiu baza kalumnianto, ĉi tiu ŝmirajo de pastroj, kiuj faris sin, antaŭ la Monafejo de 1905, la defendanto de Esperanto.

Ni insistis pri ĉi tiu fakto, ĉar la lingvo de D-ro Zamenhof havas la malfeliĉon, kiel ni denove vidos baldaŭ, kalkuli inter siaj plej tenacaj partianoj la virojn kaj la eldonaĵojn, kiuj distingigas per ilia arda malamo al Religio kaj Socia Ordo.

Post la legado de la voto, kiun ni legis, do levigis Fr. Lemaitre kaj faris hiperbolan panegiron de la Esperantista Kongreso de Bulonjo. Mi diris interalie:

: Okazis, miaj gefratoj, ke ĉi tiu Kongreso, kunsinte kiel Esperon-Listoj, vidis siajn membrojn dividiĝi kiel afinecoj kaj, iun belan tagon, oni fiksis en la koridoro de la Kongresejo malgranda afiŝo invitanta ĉiujn esperantistojn. Katolikoj kuniĝi kaj kuniĝi internacie, tuj sekvis alia malgranda afiŝo invitanta ĉiujn framasonojn kuniĝi kaj kuniĝi internacie. Tuj ĉi FF.. venis trovi la Ven, da j L. Amité, O. de Boulogne, (estis la parolanto mem), por peti lin ĉeesti ĉe iliaj interkonsiligoj. Krom la framasonaj formoj, germanoj, anĝloj, kanadanoj, hispanoj, italoj formiĝis en internacia grupo.

nacia esperantisto. Ili nomumis F. el Vesoul, mi kredas, kiel prezidanton, kaj ili eldonis la vasu, ke framasonismo interesiĝos pri la demando de Esperanto kaj studus ĝin.

El Lemaitre finiĝis tiel:

En ilia nomo mi do atentigas vin pri Esperanto kaj petas, ke la Asembleo sendu komunikon pri la okazaĵo al la Framasona Internacia Buroo en Ĝenevo.

(Raporto

pri la Laboroj de la Ĝenerala Asembleo de la G. O. de Francio, page 297.)

La raportanto de la vœeu amasiĝis al la propono de Frato Lemaitre kaj Esperanto estis rekomendita de la 400 anoj de la Monafejo. Suverena Asembleo de Masonismo de la Franca Rito, al la Internacia Oficejo de Framasonaj Rilatoj, por ke universala Masonismo ĝin adoptu kaj propagandu ĝin publike. La

viruso G...O. ne estis forgesita, ekde la numero de julio-septembro 1911 de la Bulteno de la menciita Internacia Buroo. aŭskultis artikolon en

Esperanto. En 1911 okazis novvelo-manifestacio, jaro

G... .., favore al Esperanto. En la Monafejo Pelit (ĉiujara plena asembleo de la Konsilio de la Ordeno), Fr.

Gariel, direktoro de la Pelit Méridional, perforte kontraŭklerikala tagĵurnalo en Montpellier, prezentis raporton pri tiu ĉi artefarita lingvo. Li longe klarigis pri la multaj avantaĝoj de Esperanto el la vidpunkto de la disvastigo de internaciistaj ideoj kaj faris ĉi tiun pripenson,

tre justa, ke la esperantistoj povus formi ian novan nacion ligitan de la komunumo de lingvo". Fakte, la unua sekvo de Esperanto estos malfortigi nacian senton inter tiuj, kiuj ĝin parolas. Patro Cariel opinias, ke Esperanto

" faros pli por disvastigi internaciismon ol "miloj da

" kilometroj da fervojoj, maraj aŭ aeraj vojoj, telegrafo kaj dekobla tempo, ne kapablas fari ĝin".

Farinte specialan panegiron de Ido, kiu estas nur

Esperahlo, "puŝita ĝis la lastaj aireblaj plibonigoj", li esprimis la esperon, ke partianoj de Esperanto kaj

partianoj de Fido konsentos, kaj konkludas kun tenera deziro, universala instruado de internacia lingvo.

La Konvencio de la Ŝtatoj, kiun ni dezirus vidi kunvenigita, li diras, kaj kiun ni devas klopodi por provoki, suverene solvos la disputon (inter Esperanto kaj Ido). La solvo, kia ajn ĝi estas, markos konsiderindan paŝon en la progreso de la Homaro. Pro sia universala karaktero, framasonismo bone taŭgas por determini ĝin.

Fr.. Bouley, Prezidanto de la Konsilio de la Ordeno de G..
O.. dankis Br.. Gariel kaj esprimis la deziron, ke liaj konkludoj
aboulent.

La Monaĥejo adoptis la promeson de Fr. Gariel.

Framasonaj gazetoj kaj revuoj eksterlande enhavas
senombrajn artikolojn favorajn al Esperanto. La berlina
gazeto Der Herold (n-ro 23, julio 1912) diras, ke "la
ĝenerala praktiko de internacia helpingo estus de kolosa
fakto, preskaŭ nemezurebla, oni povus diri". La sama
folio (n-ro 29 de la 4-a de aŭgusto 1912.) enhavas ĉi
tiun frazon: Ni jam havis plurajn okazojn por paroli
« pri Esperanto Tiu ĉi universala lingvo "de la framasonismo
prograsas danke al la propagando de la "Internacia
Societo konata kiel Esperanto Framasona". La

Berlina Framasona gazeto nomas Esperanto e la languc.
universala de la F.. M..". Ĉu ĉi

ĉio estas konfeso?

Kiel ni povas vidi, la idioma de D-ro Zamenhof povis altiri, flanke
de la Framasona Sekto, bonvolemon kapablan redoni ĝin al ni.
suspektinda.

Li ricevas, aliflanke, la subtenon de ĉiuj, kiuj laboras por la
detruo de la Eklezio kaj de la Societo.

En la katalogo de la antiklerikala biblioteko, la eks-patro
Charbonnel rekomendas ununuran ne-antiklerikan publikigon de
rence: La Unua Helpa Manlibro pri Esperanto.

Ĉiunomente aperas senpage, en la Sindikatista
Batalo, energiaj reklamoj favore al « Internacia Socia Revuo,
internacia organo de avangardaj esperantistoj.

Malpura folio, La Génération Consciente, kiu
disvastigas la doktrinojn de Fr. Paul Robin, donas sub la
titolo "Por eviti koncipigon", la titolon de abomena
broŝuro verkita en Esperanto: 'infano-numbro.
Prezo: 10 Spesdektoj.

En sia kunsido de la 21-a de septembro 1912 (matene), la 10-a Kongreso
de Ja C. G. T. adoptis la jenan deziron:

La Konfederacia Kongreso de Havro, konsiderante ke pli ol iam la
proletoj de ĉiuj landoj devas klopodi per ĉiuj rimedoj kuniĝi internacie,
klopodi, ke la proksimiĝoj fariĝu ĝeneralaj, por la plej granda bono de la
Laborista Internacio;

Sed, konsiderante la malfacilaĵojn, kiuj estiĝas, el la diverseco de
fremdaj lingvoj, por atingi ĉi tiun homan celon de frateco, la Kongreso
deklaras sin favore al la internacia helpingo, la Espero rekonu, ke ĝi estas

unu el la ĉefaj rimedoj, kiuj povas efike servi por kompreni nin kaj kuniĝi
nin kun la Laborista Internacio, kiun ni ĉiuj deziras esti granda kaj
forta. Pro ĉi tiuj kialoj, invitu la laboristojn kaj ĉefe la militistojn lerni
kaj propagandi ĉi tiun nemalhaveblan idiomon, kiu faras kaj kiu estas
vokita fari grandajn servojn al la tuta monda proletaro, kiu pli rapide
alvenos al la celo, kiun ni celas por la malapero. limoj kiuj apartigas nin.

Senutile estas, ĉu ne, insisti pri la animstato, kiu distingas la
plej aktivajn partizanojn de la idioma kreita de la hebrea Za-
menthof.

La framasonoj, la judoj, la socialistoj-revoluciaj, la
anarkiistoj havos, en Esperanto, la plej bonajn ilojn por
helpi ilin daŭrigi sian detruan laboron eĉ pli arde, se
katoilkaj kaj patriotaj kunigos siajn klopodojn al tiuj de siaj
plej malbonaj malamikoj en ordo. certigi, por tiu ĉi
pseŭdolingvo, la universalan disvastigon tiel arde deziratan de la
Framasona Seklo.

*
*
*

Ni nun demandas, ĉu Esperanto esence ne havas ion
komunan kun la Kontraŭeklezio. La "Konstitucio
de la Framasonoj": publikigitaj en Londono en
1723, asertas en ĉi tiuj terminoj, en sia artikolo 2, la
internaciismon de la Masonismo: "Ni estas el ĉiuj Nacioj,
el ĉiuj lingvoj, el ĉiuj familioj".

La T.. Ill.. F.. Amiable deklaris, en la Internacia
Kongreso de 1889, ke "kosmopolitismo estas la domina noto" de
ĉi tiu unua doktrina manifesto de la Sekto.

En 1744, en pardondeto por la F.. M.., estis skribite ke
de tiu ĉi asocio konsistas "en konstrui nedisputebla la

« universala kaj demokratia respubliko.

"Universala kaj demokratia respubliko", ekkrias la F..

Afable, "tio estas la idealo de la F.. M.., idealo elpensita kaj
formulita de "niaj prapatroj duonjarcento antaŭ la

Revolucio". La sama F.. diris, en sia ferma parolado en la Monaĥejo de
G.. O... de 1893:

Tiuj ĉi limoj, kiuj antaŭe levigis kiel muroj, jam estis malaltigitaj;
ili estos plu malaltigitaj, por fari simplajn demarklinioj, kiel tiuj, kiuj
ekzistas inter niaj departementoj, inter niaj komunumoj. Kaj iun tagon,
realiĝos sur la tero, danke al framasonismo, ĉi tiu duobla revo de
universala paco, universala feliĉo.

1. En la momento mem, kiam mi skribas ĉi, estas transdonita al mi alvoko de Sindikato aligita
al la C. G. T. Presita de la Universala, esperantista laborista presejo.

Br. Debierre, hodiaŭ Prezidanto de la G. O., rekomendas al la membroj de la Monaĥejo de 1910, "neniam forgesi, ke la F. M. estas antaŭ ĉio kaj ĉefe internacisma".

Eroulous, nun la esperantistoj kaj iliaj amikoj:

* ni ĉiuj konsideras nin membroj de unu sola nacio, de la sama

* familio, kaj, unuatoje en la historio de la homaro, ni kondutas unu al la alia, ni, kiuj apartenas al la plej diversaj

popoloj, ne kiel fremduloj, ne kiel rivaloj, sed kiel □ fratoj kiuj

komprenas unu la alian.... Ne la francoj trovas sin reunigitaj

* kun la angloj, nek la rusoj kun la 'olonais, sed viroj kun

* viroj.

† Vortoj de D-ro Zamenhof ĉe la Esperantista Kongreso: de Bulonjo.

1905.) Pli ol unu okazon mi rimarkis joyanajn grupojn en formo de pastroj kaj liberpensuloj, de socialistoj kaj oficiroj. Ĉiuj ĉi homoj afable interparolis, kvazaŭ ili subite rememorus, ke antaŭ ol esti pastroj, socialaj laboristoj aŭ soldatoj, ili estas viroj. (Artikolo de M. René de Saussure pri la Esperantista Kongreso en Genevo, Figaro di la 20-an de oktobro 1906.)

Mi, kiu ŝatus konverti miajn teozofiajn gefratojn al Esperanto, ne fiatas min kun la espero interesi ĉiujn esperantistojn pri teozofio. Mi devas tamen rimarki, ke ilia idealo estas proksima al la mastro kaj ke la plimulto ili certe abonus la unuan celon de nia socio, kiu konsistas en formi la kernon de samideanaro de la homaro, sen distingo de sekso, raso, vicoj da kredoj. (La

raporto de M. Bachrach al la Ĝenerala Asembleo de la Franca Teozofia Societo 1908.)

Tiuj ĉi ideoj estis tiuj de ĉiuj aŭtoroj de artefaritaj lingvoj kiu antaŭis Esperanton. La

kreinto de Volapuko havis por devizo: Al hom:aro lingvon li deklaris, ke li konsideras sian inventon kiel "tune grand oeuvre de paix el comine" unu el la plej bonaj rimedoj.

"por okazigi la kunigon de la popoloj La Langue Blene estis tiel nomita ĉar, diris ĝia aŭtoro, Fr. Léon Bollack, Fazur de la ĉielo ne havas limojn" kaj sim-holyse Funity kaj la frateco de viroj".

Tiel, la partianoj de internaciaj lingvoj havas komunan doktrinon kun la framasonoj kaj iliaj aliancanoj: internacismo. lismo.

Ni resumos iliajn pensojn pri ĉi tiu punkto ĝuste dirante:

Estas francoj kaj germanoj, rusoj kaj ĉinoj sur la tero: estas laboristoj kaj pastroj, metiistoj kaj soldatoj, sed ĉiuj ĉi homoj reprezentas ŝtatojn, malsuperajn al la homa naturo. Danke al niaj klopodoj, ili senvestigis la vestaĵojn kaj la specifajn karakterojn kiuj diferencigas ilin kaj ne estos

pli ol viroj vivantaj en eterna paco kaj frateco. Religioj, landoj, kastoj, estas arbitraj kreaĵoj. Antaŭ ol esti pastroj, socialistoj aŭ soldatoj, la esperantistoj estas hominoj". Eire Homme, sole, tia estas la lasta vorto de progreso, la sekreto de estonta perfekteco.

Jen kion pensas la esperantistoj. Ĝi estas, ankaŭ, kia diskoteko la framasonoj.

Ne estas senutile, ni kredas, precizigi ĉi tie la dogmojn de la Kontraŭeklezio. Guste konante ilin ni povos distingi, ĉirkaŭ ni, malgraŭ la diversaj maskoj, per kiuj oni aludas ilin, la doktrinon kaj la revoluciajn grupojn.

La plena liberigo de la Adepto estas la celo de Framasona Inico. En la profundo de la homa animo pluviivas, same kiel en sigelita tombo, dia flamo. Sur la ŝtono de ĉi tiu tombo pezas per sia tuta pezo la tradicioj, la antaŭjuĝoj, la konvencij moraloj, la religioj, la diversaj institucioj kreitaj de tiuj, kiuj de la unuaj epokoj sklavigis siajn fratojn. Por liberigi Dion en ni, ni devas detruiri ĉion, kio premas nin. Kiam la Integra Revolucio estos plenumita, Homo, liberigita de ĉiuj ligoj, fariĝos Dio kaj faros miraklojn.

* La homo, kiu atingis la trian kaj lastan gradon de la okulta Inico, diras F. O. Wirth, venas por disvolvi en si iujn sekretajn povojn, dank' al kiuj povas esti plenumitaj ĉiuj mirindaj atribuitaj al la fama Kaŝita Ŝtono de Hermetika Philosophos, 1.

La Majstro, por utile direkti la laboron de universala konstruo, devas eniri proksiman komuneco de intenco kaj volo kun la Granda Arkitekto. Li estas vokita en tio, por realigi la misteran idealon de la Homo-Dio, kiu estas investita per suverena spirita potenco.

Okultismo pli forte asertas sin ĉiutage antaŭ la nuntempa socio, kies atenton konstante altras nekutimaj faktoj, kiujn oni klopodas klarigi per la plej neatenditaj teorioj.

La movado estas lanĉita, restas ĝin direkti kaj rondigi ĝin. — Ĉi tio ne estas malpeza tasko. Ĝi falas al asocio de Iniciatoj, kiuj atingis la plej altan gradon de okulta Inico. Ĉar nur ene de tia Ĉambro de Micio troviĝas la perdita Vorto, serĉata de la Majstroj Masonistoj. Tiu Purele estas la Supera Sintezo, la herbo solvas ĉiujn malfacilaĵojn 3.

1. Hermetika Simbolismo.
2. Hermetika Simbolismo.
3. Hermetika Simbolismo.

Fine, la kreskanta revolucia sindikatismo estas terura instrumento de socia milito kiu preparas, por la maldiligentaj klasoj, diras gvidantoj, tragikaj vekiĝoj. La

revo pri proksimiĝanta frateco de viroj ekster la Katolika Eklezio estas unu el la plej solecaj kaj plej danĝeraj revoluciaj superstiĉoj. En la nuna

stato de la homaro, ĝi povas nur senbruligi volojn, malfortigi korojn, degradi animojn kaj prepari la malvenkon kaj morton de la nacioj, kiuj okupiĝas pri ĝi.

Ni scias, ke post la Eklezio, Francio estas la Nacio plej favorata de Magonuerie. Dum preskaŭ du jarcentoj, la agoj kaj doktrinoj de la Secte produktis, inter ni, sennombrajn malbonojn; sed, se ni estas malfortigitaj, ni ankoraŭ ne mortis. Estas por fini nin, ke oni propagandas, en Francujo, per tiom da agado kaj metodo, internaciistajn ideojn, kiuj venenas la mensojn de la junularo per la krudaj kaj nesanaĵaj ulopioj de la pacismo.

La esperantistoj proklamante, ke ili estas tute sindediĉaj al la doktrinoj, kiujn ni signalas, nia devo estas pruvi, ke internaciismo estas unu el la esencaj dogmoj de la Kontraŭeklezio. Volante nin iniciati, Masonismo intencas liberigi nin de ĉiuj servutoj kaj, precipe, de tiuj truditaj de la Patrujo.

Ĉu estas bone, ke katolikoj estas esperantistoj? Ni ne permesos al ni mem eйдoni personan opinion pri ĉi tiu punkto. Al ni mankas scienco kaj aŭtoritato por tio.

Ni kontentiĝos memori, ke enlistigante la kialojn, pro kiuj li kondamnis la masonismon, papo Benedikto la 14-a diris en la Apostola Konstitucio Providas:

En la societoj kaj konvencioj de violonĉela speco, viroj de ĉiuj religioj kaj de ĉiuj sektoj asociiĝas inter si, de kiuj oni povas facile vidi kian gracion ŝanĝiĝon povas ricevi la pureco de la katolika religio.

Ĉu, ili ne restus la samaj, se ĉiuj nacioj rezioniĝus al proceduroj kiuj, sen konvencio, estus je ilia komuna dispono? Fine, ĉu proĥiba konvencio ne estus pravigita de la kontraŭhumanisma, kontraŭkavalireca karaktero kreita de ĉi tiu nova militformo? Kio pri duelo, kie la instrumento de morto estas ĵetita hazarde de nevidebla kontraŭulo? Kion oni povas diri pri Infe, kie sub batoj, kontraŭ kiuj estus neeble defendi sin, krevigis dreadnato de 40 ĝis 50 milionoj aŭ tuta fortikaĵo. Kaj S-ro Beernaert miras, ke milito estante tia, ni subtenas; la malpermeso de certaj armiloj, aŭ la venenado de fontanoj! Kaj niaj framasoj kaj niaj esperantistoj anoncos al ni por morgaŭ, aŭ post morgaŭ plej malfrue, la alvenon de la universala paco. Se ĉi tiuj homoj ne amuzas nin mistifiki, ili estas, certe, komplikoj aŭ trompoj, de niaj plej amaraj malamikoj.

Ĝi estis verkita en 1751 kaj povus esti ripetita hodiaŭ lige kun Esperanto. En la tempo, en kiu ni vivas, ŝajnas prudente, ke katolikoj sin detenu, kun serupula zorgo, de eniro en lokojn, en kiuj partoprenas sektantoj, kiuj volas detrui la Eklezion. La Esperantistaj Katolikoj ĉiam estos, en la Hebrea Zamenhof, perditaj en la senĉese kreskanta inundo de la adeptoj de la antiklerikalismo kaj socia revolucio, kaj ilia esperantista partikularismo iom post iom, nerimarkeble, fremdigos ilin sen ke ili rimarku ĝin. , fortaj kaj sanaj Tradiciismaj ideoj. Kiel antaŭdirite, kun admirinda saĝo, papo Benoit XIV, ili venos sub la influon de la Milian. La bonuloj ofte estas trenitaj for de la malbonaj, ĉar ili estas lojalaj kaj obstinaj.

Masonismo, nekapabla altiri katolikojn en ĝiajn Logiojn, provas ilin perverti, mildigi ilin, poste apartigi ilin de Unueco per manovroj, kies sekretan celon la malkleruloj kaj la naivuloj ne divenas.

La frazo, kiun ni prenis el la Apostola Konstitucio Providas, esprimas, ni kredas, la penson de la plimulto de niaj Episkopoj.

En sia Leltre Pastorale de carême de 1912, Mgr Sevin, episkopo de Châlons, skribis: "Neniuj neŭtralaj sindikatoj, ĉu neniu neŭtralaj verkoj: estus la nesocio de esenca leĝo de vivo".

Ni reproduktis, en la u de tiu Recenzo, la chefaj pasoj de Letero de la Patroj de la Plena Konsilio de Kebekio pri la naturaj societoj kie ili estis diti:

- Per frekventado de rondoj, kie eraro pretendas kaj devigas ĉiujn rajtojn
- kaj ĉiujn honorojn de la vero, per spirado de la etoso de religia indiferenteco kreita de ĉi tiu ĉiama konfuzo, la katolika finos suferi pro ĝi malutilan
- influan kaj perdante la integreco de lia kredo. Al tiu ĉi unua danĝero aldoniĝas
- alia ne malpli grava. Oni neniam scias sub kiajn influojn oni metas * ĉi tiuj neŭtralaj socioj

La 3-an de marto 1912, Akvitanio, religia semajno de la Ĉefdiocezo de Bordeaux, publikigis Deklaracion rilatan al la protestanta grupo Fido kaj Vivo, en kiu la fideluloj estis avertitaj en ĉi tiuj kondiĉoj, ke ili ne devas ĉeesti la konferencon organizitajn de tiu ĉi societo: ne povas "asocii sin, per sia ĉeesto, kun la ĵuteranoj kaj la kalvinistoj, eĉ al pli pleniĝi kontraŭ ateismo kaj materialismo. danĝera. Kiom da katolikoj en ĉi tiu ool spertas la elspezon de la integreco de la kredo de sia baptio".

Eblus al ni fari multajn tiajn citaĵojn. Ni preferas fini per jena paragrafo, kiu aperis en La Croix la 11-an de marto 1912, poste en La Correspondance de Rome:

"Le Figaro raportas pri konferenco, en kiu S-ro de Narfon pledis por proksimiĝo inter protestantoj kaj katolikoj, proksimiĝo kiu povus iri ĝis kunlaboro en aferoj de socia kaj eĉ religia intereso, malofte, laŭ la ekvacio de la Brunetière, kiu cetere esprimas la vera penso de la ĝi. Eklezio, estas ke la socia demando estas morala demando, kaj la morala demando estas religia

- * demando. Ni memoras, ke katolikoj, laŭ la ĝeneraliaj principoj de katolika moralo kaj la tre striktaj direktoj de la Valican, devas eviti ĉi tiujn kunlaborojn. Hazarde utliĝi foje por difinita celo, en konstanta stato oni nur povas kulpigi ilin".

Kelkaj katolikoj diras al ni:

Ke Masonismo kultivas kaj rekomendas Esperanton estas nenio eksterordinara; ĝi estas forto, kiun ŝi pensas kaj devas voli uzi, sed ĝi estas unu plia kialo, por katolikoj, ne forlasi ĉi tiun armilon al ŝi. Ĉu ni rezignus la stenografion, la skribaĵon, la presilon ktp., ĉar la masonistoj uzas ilin por disvastiĝi eraron?

Estus facile pruvi, ke neniuj asimilado estas ebla inter tajpilo, aŭ stenografio, aŭ presado, kaj Esperanto. La unuaj tri estas materialaj rimedoj por traduki la penson antaŭe esprimitan de verkisto aŭ parolanto; Esperanto estas lingvo, aŭ nomiĝanta lei, servas por tuj formuli la penson de la parolanto. Ĝi estas intelekta instrumento, kiu determinas, ĉe tiuj, kiuj ĝin uzas,

specialajn mensokutimojn kaj modifas, pli aŭ malpli profunde, ilian pensmanieron. Tial frato Gariel diris, en la Petita Monaĥejo de 1911: "La esperantistoj povus formi ian novan nacion ligitan de la komunumo de lingvo.

>> Ni scias, niaflanke, ke la uzo de Esperanto provokas la formadon de tre aparta animstato".

La 15-an de oktobro 1911, ni publikigis, en la granda regiona katolika taggazeto de Bordeaux, La Liberté du Sud-Ouest, artikolon, en kiu ni atentigis, ke la F. M. patronis Esperanton kaj en kiu ni atentigis, de legantoj pri la danĝero, kiun kredantoj povus alfronti pro asociiĝo kun framasonoj kaj revoluculoj, kiuj formas la plimulton de la esperantistoj. Tio gajnis al ni, de certa nombro da katolikaj esperantistoj, malestimajn kaj eĉ insultajn leterojn.

Kial ĉi tiu furiozo?

Simple ĉar la esperantistoj fariĝas fanatikaj

de sia artefarita jargono kaj volonte emas konsideri kiel malamikojn tiujn de siaj samlandanoj kaj de siaj samreligianoj, kiuj kuraĝas diri la veron pri la laboro de la rusa judo Zamenhof. Tiuj ĉi fanatikuloj jam formas la kernon de la "nova nacio", pri kiu parolas Fr. Gariel.

Se masonismo kultivas kaj rekomendas Esperanton, estas unu plia kialo por katolikoj ne forlasi ĉi tiun armilon al ili, oni diras al ni. La argumento

certe estis mallaŭte flustrita en la orelojn de la naivuloj de FF. insinuante unu el hebreaj hipokrituloj.

Esperantistaj katolikoj ne forgesu la ekzemplon cititan de la Kontraŭmasonistoj kaj kiun ili neniam ĉesas rememori ĉar ĝi servu kiel leciono eterne. Ni memoru la Masonismon antaŭ la Revolucio. Se de sia origino ĝi ne estus akirinta la patronecon de la aristokrata kaj eĉ de sufiĉe granda nombro da pastroj, ĝi ne povus preni la ni scias propagandi, kun grandega sukceso, la doktrinojn, kiuj provokis la socian. malordoj, kies katastrofaj efikojn ni ĉiam pli sentas.

Ĉio, kion ni scias pri Esperanto, rajtigas nin pensi, ke ĝi konsistigas novan maŝinadon de la Malamiko. Aliĝante, por popularigi ĝian uzadon, kun la Izraelidoj kaj la anarkiistoj, la katolikoj servas, ni kredas, al la plej abomeninda el kaŭzoj; ili helpas forĝi armilon, kiu morgaŭ estos direktita kontraŭ ili. Ni havis la devon esprimi niajn sentojn pri ĉi tiu punkto.

* *

Oni devus verki volumon, se oni volus refuti ĉiujn

paradoksojn, per kiuj oni defendas la aferon de Esperanto. Jen, precipe, kion diras D-ro Broca:

"La universala alprenado de Esperanto pligrandigus la asimilpovon de ĉiu homo en konsiderindaj proporcioj. Kelkaj semajnoj ebligus al li konatiĝi kun la dana, rusa, japana sciencoj, kaj ankaŭ kun la germana aŭ la angla, anstataŭ la simpla scio de unu el ĉi tiuj du lastaj lingvoj, postulas longajn monatojn da laboro.... La instruado de Esperanto, se ĝi estus klasikigita, ebligus en kelkaj jaroj igit ĉi tiun lingvon alirebla por ĉiuj, kaj ĉi tio simpligus kaj ĝeneraligus ĉiujn medicinajn studojn, tiel malrapidajn kaj penigatajn pro la neceso paroli almenaŭ tri. ege malfacilaj lingvoj: angla, franca, germana".

D-ro Broca estas, kiel la plej multaj el niaj samtempuloj, sekvanto de la teorio de malplej penado. Kio koncernas nin, ni ne kredas je la utileco simpligi kaj ĝeneraligi la studojn

sciencistoj. Ni havas jam sufiĉe, ni havas tro da pseŭdo-kleruloj: tiuj ĉi nekorekteblaj dunoj, plentigitaj per lermolibroj, neniam estos io krom danĝeraj kuracistoj aŭ senutilaj kemiistoj, kaj tamen ili farus veran servon al la socio purigante la kloakojn aŭ fabrikante ŝuojn. Ni ne fabrikas sciencistojn pogrande. La klerulo inda je la nomo naskiĝas kun speciala alvokiĝo kaj li neniam plendos, ke li devas lerni la anglan kaj la germanan; la «longaj monatoj da laboro», kiujn li dediĉos al tiu ĉi studo, ne estos por li malŝparitaj tempoj, ĉar li scias, ke la sukceso de ĉiuj, kiuj laboras por laboroj de la menso, estas proporcia al la intenseco de ilia klopodo. Scienco ne estu proŝtuita al mallaboruloj, kiuj timas longajn laborojn, kiuj ĉiam estas fekundaj.

Helpanite pligrandigi la nombron de la falsaj kleruloj

senvokitaj, tio estas parazitaj, Esperanto pliigos la malfortigon de la moderna socio; ĝi malfaciligos la ŝarĝon de la liberalaj karieroj kaj, sekve, pli malfacilas la varbadon de tiuj ĉi elitoj, kiujn Mazonismo volas detrui, kiuj ne havos la rajton ekzisti en la kolektiva porkejo, sed kiuj, tamen, ĉiam estos la sola fonto de la grandeco kaj forto de Nacioj.

Ĉi tie denove, Esperanto denuncas sin kiel legitima filo de la revolucia ideo.

* *

La esperantistoj asertas, ke la franca ne povas fariĝi internacia lingvo. Tia ne estas la opinio de ruso, M. J. Novicow. Ĉi tiu verkisto esprimas sin jene pri ĉi tiu punkto:

La bezono de la internacia lingvo pligrandiĝas laŭ la nombro da rilatoj, kiuj ekzistas inter homoj. Kio estos ĉi tiu lingvo? Neniu kontestas, ke, en la nunaj historiaj konjunktioj, la elekto estas limigita inter la germana, la angla ŝi franca.

La popoloj de Eŭropo devas decidi favore al unu el la tri konkurantaj. Nu, estas facile pruvi, ke plimulto el ili jam deklaris sin favora al la franca. La eŭropa grupo, en la malnova kaj la nova mondo, estas dividita inter kvar ĉefaj rasoj: la latinaj (ĉirkaŭ 175 milionoj), la anglosaksoj (ĉirkaŭ 140 milionoj), la germanoj (ĉirkaŭ 95 milionoj), kaj la slavoj (ĉirkaŭ 95 milionoj). 150 milionoj). La latinaj kaj slavoj adoptis la francan kiel helplingvon, dum la germanoj ankau pli verŝajne adoptas la francan ol la anglan. Ĉi tio donas al la lingvo de Voltaire 420 milionojn da klientoj, al kiuj la 150 milionoj da anglosaksoj certe ne povos kontraŭstari venkan reziston. La anglosaksoj do ankau devos adopti la francan kiel helplingvon, kaj tiam ĝia supereco fariĝos kompleta. Ĉi tiu triumfo estos

akirite de serio de geografaj, filologiaj, ekonomiaj, etnaj kaj intelektaj faktoroj...

La franca do havas la plej grandan ŝancon fariĝi la helplingvo de la eŭropa civilizacia grupo (1).

Lastatempaj faktoj konfirmas la opinion de S-ro 3. Novicow. En la Nederlanda Kongreso okazinta en Antverpeno, S-ro Reitz, Prezidanto de la Senato de la Unio de Sud-Afriko, alparolante la flandrojn, diris la 30-an de "La franca estas universala lingvo, kiun vi flandroj ĉiam estos senpova forpeli.

La 3-an de septembro, la Tægliche Rundschau, Berlino, forte plendis, ke dum la lastatempaj kongresoj, kiuj ĵus okazis en Holando, ĉiuj paroladoj estis faritaj en la franca².

En la kunsido de la Eŭkaristia Kongreso de Vieno la 12-an de septembro parolis france la belga deputito S-ro Brifaul. J! petis pardonon pro ne paroli la germanan, asertante ke la franca estas la diplomatia lingvo kaj eble meritus pli da favoro, donitaj la ligoj, kiuj kunigas Belgion kaj Aŭstrio-Hungarion³.

Oni povis legi, en la gazetoj de la 18-a de septembro, noton tiel vortigitan:

Venke por la franca lingvo.

* Depeŝo el Pekino informas al ni, ke la ministro pri eksteraj aferoj de Ĉinio decidis, ke ekde nun la franca estos la oficiala diplomatia lingvo. mento uzata de la Ĉinoj.

* Ekde nun ĉiuj dokumentoj estos skribitaj en ambaŭ lingvoj, la franca kaj la

* ĉina. Ĉi tiu oficiala omaĝo al la klareco de la franca lingvo estas aparte agrabla, kiam ĝi venas de gento tiel zorgema kaj ekvilibra kiel la ĉina gento.

Ĉu ne estas strange, ke francoj kontentiĝas kun ripeti obee, post la judo Zamenhof, ke ilia lingvo ne povas fariĝi la helpa internacia lingvo, dum eksterlandanoj asertas la malon! La uzo de Esperanto ŝajnas esti unuope influanta ilian patriotismon. Oni

devas konfesi, ke la Izraelidoj estas potencaj perversuloj, Zamenhof tiris en la judan orbon kelkajn centojn da veraj

1. Excelsior, numero de la 24-a de januaro 1911.

2. Tempo, numero de la 2-a de septembro 1912.

3. Matin, numero de la 3-a de septembro 1913.

4. Tempo, numero de la 15-a de septembro 1912.

francaj, devotaj katolikoj; li blindigis ilin, aŭ pli ĝuste sorĉis ilin, sorĉis ilin; ili sentas por ili preskaŭ religian veneron, bonvenigas liajn plej malgrandajn vortojn kaj ankaŭ neerarimajn orakolojn kaj vidas personajn malamikojn en ĉiuj, kiuj ne ŝvingas la incensilon sub la nazon de la eta judo de Varsovio. Kial miri post tio pri la potenco de Izrael?

Ŝajnas, ke Esperanto havas pli ol 400.000 adeptojn, dise en ĉiuj landoj de la mondo. Estas certe, ke ili estas varbitaj inter homoj, kiuj havas tempon por studi kaj, sekve, okupas privilegian lokon en la socio. Multaj el ili ankoraŭ lernis la francan. Ili ŝparos al si tiun ĉi laboron, kiam ili certe trovos sufiĉan nombron da esperantistoj en nia lando kaj Francio, kiu ankoraŭ ekzercas grandan intelektan influon eksterlande per la influo de sia lingvo, trovos ĝin malpligita laŭe.

Jen kion ni volas kaj kio kaŝiĝas malantaŭ la propagando, en kiu ni indulgiĝas favore al Esperanto; sed, kio estas stranga, eksterordinara, estas ke francoj indaj je tiu ĉi nomo aplaŭdas tiun ĉi jud-framasonan verkon.

Kiel klarigi, ke francoj, kiuj estas nek duonsaĝuloj nek judoj, sin dediĉas tute al la disvastigo de la ridinda jargonon de Zamenhof? Prefere, ili ŝajnus havi la devon dediĉi sian intelektan energion kaj klopodojn al la disvastigo de ilia nacia lingvo.

Ĉu ili ne devus ekzemple helpi siajn fratinojn en sango kaj spirito, la franckanadanojn, batali kontraŭ la angla lingvo? En la vespermanĝo de la Franca-Amerika komitato donita la 31-an de julio 1912,

S-ro G. Hanolaux diris:

« La kresko de Kanado en malpli ol dek jaroj paliĝas kompare kun tio, kion ĝi administras en la venontaj dek aŭ dudek jaroj. Ĝis la fino de la dudeka jarcento, Kanado havos eble cent milionojn da homoj. Kial Francujo libervole sin detenu de tia estonteco, kiam ĉi tiu estonteco tiel nature turnas siajn okulojn al ŝi?

• Kaj, en la Bulletin de France-Amérique, S-ro Hanolaux plue priskribis, ^{koncerne la} kanadan estontecon:

« Ĉi tiu estonteco estas mirinda. La malplej, kion oni povas diri, estas, ke Kanado estos tre granda; eble, sub sia malvarma kaj vigla klimato, sub siaj helaj vintraj ĉieloj, sub siaj fekundaj printempaj pluvoj, ĝi egalos al la timinda najbara rŭpu blic ene de unu jarcento.

(1) Necesas legi, pri tiu ĉi temo, la raporton de la Kongreso en "franca selono", kiu tiel rezult, en Junio 1912, en Kebekio.

"Nun, se Francio volas ĝin, se ĝi plenumas sian tutan devon, ne nur hejme, sed en la mondo, la franca kanada loĝantaro estos ŝargita, sur ĉi tiuj terenoj, kiuj ŝajnas dediĉitaj al alia kulturo, per la depono de la penso franca."

Tiuj, kiuj inter la esperantistoj ankoraŭ nomas sin patriotoj, ĉu ili ne komprenos, ke tie ekzistas pli nobla, pli franca kaj pli kristana maniero prodiĝi sian fervoron kaj sian monon ol farante sin la humiliaj kaj obeemaj disĉiploj de iu. Judo kiu estas unike fidela servisto de la senlimaj ambicioj de sia raso.

Ili legu la noblajn vortojn diritajn de S-ro Etienne Lamy en la kongreso de "parolado de la franca" kiu okazis en Kebekio la pasintan junion. S-ro Etienne Lamy ne limigas la donacojn de la franca lingvo al "natura harmonio de sonoj" kaj al "intelektala beleco de logiko"; li asertas ke "ĝia plej granda merito estas esti servinta en verko de morala beleco, ĉiam farante sin la "servisto de ideoj kiuj superis la interesojn de raso kaj « de Lemps" kaj "la distribuo laika riĉaĝo komuna" al la homa raso. La franca, diras s-ro Lamy, estis la lingvo "de la homa konscienco" ĝi ŝuldis sian superan belecon al la "beleco de tio, kion ĝi esprimas" kaj "la nobleco de sia funkcio speguliga en la nobleco de sia formo."

La interna lumo lumigis liajn animojn".

« Tiel pravigas la sorto paroli la francan", kaj la reprezentanto, en Kanado, de la Franca Akademio, listigante la titolojn, kiujn lingvo intencis servi kiel ligilo inter popoloj, sen subpremi la naciajn lingvojn, devas havi, povis ekkrii, kun legitima fiero:

"Kiam ŝi pli bone servis ĝeneralajn ideojn? Kiam ŝi metis pli da senmortaj verkoj je la servo de la homa raso? Kiu estas farita el substanco prumita de pli da popoloj? En kiu raso egoismo estas Ĉu ĝi estas malpli videbla? En kiu estas la zorgemo, de la homa gento pli konstanta? Ĉu ĝi ne longe estis la lingvo de diplomatio ĉar neniu enhavas pli da certecoj kaj malpli da kaptiloj? Ĉu ne "La lingvo de fakuloj ĉe siaj internaciaj kongresoj? Ĉu ĝi ne estas la lingvo de ĉiuj, kiuj? volas kompletigi sian kulturon kaj, laŭ la esprima formulo de la pasinteco, per literoj fariĝas pli homaj?"

Tiu ĉi artikolo certe allogos al ni, de la esperantistoj, novajn insultojn. Ni ne zorgas. Kiel ĉiuj verkistoj de violonĉela Revuo, ni volas humile plenumi tiun ĉi ordonon, tiel precizan kaj tiel nepre por

Leono XIII: "Deŝiru de la framasonismo la maskon, per kiu ĝi kovras sin; montru ĝin tia, kia ĝi estas", kaj nenio malhelpos nin plenumi la devon, kiun ni trudis al ni mem.

En la momento, kiam la franca animo, kiu dormetis tiel longe, ŝajnas vekigi kaj rekonsciigi pri siaj senmortaj destinoj, necesas montri al homoj de bona volo la danĝerojn, ankoraŭ neperceptitajn, kiuj morgaŭ eble denove minacos la intelektulon. kaj morala integreco de la lando.

JEAN BIDEGAIN.

L'Esperanto

Ni havis la okazon multfoje montri nian mankon de entuziasmo por Esperanto, kiel ldo aŭ ajna alia helpingo. Estas ĉar oni apenaŭ vidas, kiajn servojn tiaj instrumentoj de internaciaj rilatoj kaj propagando povas fari al alta tradicia kulturo, kiel la grek-latina klasikismo, aŭ al granda providenca civilizacio kiel tiu, kiun la katolikismo estas vokita etendi al la tuta tero. De juda origino, de unua signifo, tiuj artefaritaj jargonoj servas antaŭ ĉio, iom ĉie, por revolucia korespondado kaj por la monda organizo de la Ruĝa Internacio. Ila komercefikeco estas malbona, malgraŭ la venkigitaj de la sekto; ilia profito, el la vidpunkto de la apostolado, estas ridinde dubinda. Ĉi tiu estas nia tre taksata opinio.

Kaj ni eĉ ne devus ripeti ĝin, se temus nur pri malĝojo de kelkaj profanaj esperantistoj. Vane la S.F.P.E. (Franca Societo por la Propagando de Esperanto) inundas nin per siaj flugfolioj. Vane, en cirkulero de la 22-a de oktobro, la francoj triumfis pro vidi la American Radio Relay League, ekzemple, aŭ la usonan recenzon de

T. S. F. Radio News, aŭ la hungara revuo Magyar Ratio
Uysag, aŭ la aŭstra revuo Radio Rundschau, aŭ la internacia
asocio Internacia Radio-Asocio faras sian modan triumfon en
radiofonio. Vane la dana stacio de la Radio-Klubo de
Kopenhavn (france, Kopenhago) pleniĝas la mondon (34-an de
oktobro) per esperantistaj elsendoj. Vane la esperantista
grupo de Parizo remalfermis la Sorbonon la 7-an de
novembro, malgraŭ S-ro Léon Bérard, kies kuraĝan cirkuleron
ni ĵus aplaŭdis. Ja ĉi tie ne estas nia afero! Aŭ pli
ĝuste, ĝi devus esti la afero de ĉiuj patriotoj, fervoraj ne
lasi subtenan propagandon el eksterlando, kaj eble de la
komuna malamiko de la kristanaj nacioj, subfosi la universalan
prestigon de ilia lingvo en la mondo, la delikatan
senton de homaj literoj par. ekscelenco eĉ en la mensoj
de iliaj infanoj. !

Sed kie ni ne ĉesos disputi pro ŝtata devo, ĝi estas
kontraŭ certaj aspektoj kiel tiu de la Franca Ligo de
Katolikaj Esperantistoj (55, rue de Vaugirard, en Parizo),
kiu pretendas spuri por ni Kio devus esti la Parto de
katolikoj en kontraŭ Esperanto. Ĉar ĝi estas "movado",
kiel ili mem diras, paralela al ĉiuj falsaj modernismaj
mistikistoj favore al Vero, Justeco kaj Karitato, al kiuj
niaj patroj en la kredo, sen prodigi al ili ĉi tiujn majusklojn
kaj ĉi tiujn mitajn; personigoj, sciis konservi la
humilajn kaj solidajn atributojn de la kristanaj virtoj.
Esperantismo havas ankoraŭ tro malmultajn adeptojn
inter la aŭtentaj sanktuloj por trudi sin kiel dogmon,
preskribon aŭ eĉ konsilon, kaj ni ankoraŭ ne aŭdis, ke ĝi
nenie anstataŭis kiel karismon la donacon de lingvoj
Do li prezentu sian rezonas kiom li volas, estas lia rajto,
sed sen surpriziĝi aŭdi niajn plendojn kaj sen la
perfidulo de la malpiuloj! Niaj objetoj povas ŝajni al li
malfortaj en mondo, kie la virtoj de la ĉielo mem
ŝajnas skuittaj. Ni ne dubas, niaflanke, nek la intencojn de
la iniciatintoj, nek eĉ persone pri certaj feliĉaj rezultoj
de iliaj klopodoj. Sed la demando iras preter ni kiel
individuoj, unu aŭ la alia. Nek la direkto de pastro,
nek la beno de la Sankta Seĝo, responde al sincera
omaĝo kaj evidentaj bonaj intencoj, decidis. esence la
demando. La tuta afero estas scii ĉu finfine estos a

la Katolika Eklezio, aŭ, pli klare ankoraŭ, se laika Religio,
"fido al nedifinita Progreso, al la Dio, kiu "fariĝas"
en la homaro, regos super la malnova organizo de la
mondo en patricoj, pli-malpli fidelaj sub la paciga
gvidado, de la Posteulo de Petro.

Unuavide, estas sendube facile trovi tiujn rimarkojn
terure reakciaj; sed ĉar tiaj ni vivis, Lels ni mortos,
francoj kaj katolikoj, kiel ni ne povas atendi, ke ĝis la
fino ni ne konsideris Esperanton, nek la skoltan fratecon,
aŭ la kristanan sindikatismon, aŭ la Inter-blankan
nacismon, kiel la Jude-framasonaj militmaŝinoj, antaŭuloj
de la fina atako de Israelo kontraŭ la Urbo de
Dio?

P.C.

La Esperantista Herezo

Unufoje ni transdonos la plumon al arta kronikisto trans la Alpoj. Ni ne konas sinjoron Pietro-Silvio Rivetta, sed la artikolo, kiun li publikigis, en la Tribuna de la 20-a de aŭgusto 1927, estas malgranda ĉefverko de sprito, erudicio kaj prudento, - sen paroli pri la katolika senco, kiun li modeste printedonas. al la gvidantoj de Katolika Agado en Italio. Estis neeble ne akroĉi al nia dosiero la tradukon de ĉi tiu unua elekto.

☛ Kaj ili diris: Venu, ni konstruu urbon kaj turon, kies supro atingas la ĉielon. Sed la urbo ne estis finita, kaj ĝi nomiĝis Babelo, tio estas Konfuzo (Genezo, XI).

La esperantistoj estas la heredantoj de tiuj malŝelĉaj konstruistoj.

Ilia fiera turo ankoraŭ ne atingis la unuan etaĝon, kaj tie jam estas granda konfuzo, kiu cetere estas la sola granda afero, kiu okazas en ĉi tiu afero. Ĉar, dum longa tempo, intervenis la skismoj, el kiuj la ido ŝajnas la plej serioza. Sed antaŭ ĉio Esperanto estas mem hereza herezo, kiu apartigas de la komuna prudento tiun ĉi utopion, fonditan sur la plej kruda nescio:

Doktoro Ludoviko Zamenhof, bona animo, kiu inventis Esperanton, estis okulisto de profesio kaj neniam frekventis iun internacian lernejon. Alie, li eble eksciis,

per decida sperto, de la malfortikeco de sia pretendaj fineroj.

Ni imagu, fakte, la lernantojn de ĉi tiu hipoteza lernejo, en la momento, kiam, kuniĝintaj antaŭ la pordo, ili prenas la bonan rezolucion "marini la lecionon", laŭ unu el la italaj komunaj ismoj.

Esperanto estas plene mekanika lingvo, kiel bilevendmaŝino aŭ ĉokoladrinkoj en stacidomoj. Oni enkondukas sian ideon de supre, kaj, tirante la tenilon, dank' al la mekanika abutmento de la prefikso, la radikalo kaj sufikso, la frazo aperas preta.

lingvo internacia.

La juna italo, kiu supozeble prenis la iniciaton de la movado bone, do diros al siaj kamaradoj:

--- *Hodiaŭ ni salos la lernejon!*

Kaj li konvinkigos, ke li estis klara tiel proponante en Esperanto "saligi la klason", sed liaj samklasanoj restos stultaj antaŭ ĉi tiu nekomprenbla lerneja salakvo.

La franca kamarado do respondos per eĉ pli bizara propono: tiu organizi lernejon konstruitan el dornaĵ branĉoj:

--- Ni saltu lernejon.

— Kio diable estas tio? ekriis la diketa germano. Met-ni havu voston anstataŭe, en la lernejo (die Schule Schwanzen), aŭ almenaŭ faru ĝin blua (blau machen).

Post tio, la ĉiam gaja portugala lerneĵano preferos "di-Yaguer" (rigardo), kaj lia hispana kuzo deklaras sin celkonscia esti la bovido (hacer novillos).

Tiel, ĉiuj dezirus diri la samon, kaj neniu estos kompreninta ion, eĉ kun la peranto de Esperanto.

Kaj ĉar, sen kunordiga agado, la lernantoj finos rezignaciante transiri, tute faligitaj, la pordon de sia lernejo, doktoro Zamenhof rigardos ilin, tute tenere, de sia fenestro: konsentas.

Ho la elfroveno de la argumentoj de la esperantista propagando, en bona aŭ malbona kredo:

"Homo, nature, marŝas sur la kruroj, kiel jam diris S-ro de la Palisse, kaj, nature, ni skrapas nian;

piedoĵ por marŝi en la ŝtonoj. Inter ĉi tiuj du mortoj, kiuj estas same naturaj, la plej simpla repaĉigo, kiun oni trovis ĝis nun, estas surmeti ŝuojn por protekti la plandojn de la piedoj kontraŭ grataĵoj. Nun, estas terure diri, ankaŭ ŝuoj estas artefarita invento”

Tiel parolas M. B. Migliorini, en la enkonduko de sia Manlibro de Esperanto (San Vito, 1923) por defendi la helpilingvon de la riproĉo de artefariteco; jen la trukoj, kiun li uzas por maski embarasan faktoron per rezonado. Efektive, Esperanto tute ne estas paro da ŝuoj, per kiuj oni volas provizi normalajn piedojn; ĝi mem estas paro de artefaritaj piedoj, de monstraj lignaj kruroj, por anstataŭi niajn naturajn membrojn, kun la preteksto, ke tiuj ne taŭgas por porti nin ĉien laŭvole tra la mondo, internacie.

Pli malbone ankoraŭ: jen kiel rezonas la esperantisto:

— La rado estas pli rapida ol la kruroj. Do ni detranĉu la piedojn de la viroj kaj anstataŭigu ilin per du ruliŝuoj. Esperanto estas do ne nur artefarita lingvo; ĝi estas nenatura lingvo.

Antaŭ kvardek jaroj, en julio 1887, la okulisto Zamenhof, komplinte duondekduon da vortaroj, estis ĉerpinta el ili — kvazaŭ temus pri verki liston por ministerio de koncentriĝo, la leksikon de lia lingvo esperanta. Li neglektis pripensi, ke malantaŭ iu vortaro, senfrukta berbiero de vortoj, estas vivanta lingvo, kaj ke tio estas la esprimo de tuta popolo. -

Tiu ĉi skraplingvisto vidis en leksikonoj nur ŝpareman butikon, kie elekti kion vestiĝi, kiel ajn, pensoj kaj sentoj. Li forgesis aŭ eble neniam sciis, en sia malvasta pensmaniero de miopa okulkuracisto, ke ĉiu idiomo — havas sian animon, formitan de la jarcentoj, kaj ke koni lingvon estas antaŭ ĉio kapti ĝian signifon.

Li faris marioneton, kaj nomis lin viro.

**

De mortuis nihil nisi bene.

Nur, la runt de Zamenhof asertas, ke estas ankoraŭ inter la vivantoj: jen la skandala flanko de la debato.

Dum lastatempa konversacio, kelkaj altrangaj reprezentantoj de la Dioceza Unio lasis nin scii ke ili komprenas naskiĝis kaj ke ili kunhavis nian vidpunkton.

Por la katolika kredo, religio por ekscelenco de la Vorto, la vorto ne povas esti simpla vehiklo de la ideo; ŝi superas la limoj de simpla akustika fenomeno.

La Eklezio kun indigno kondamnis la senhontan pseŭdo-akademiuon, kiu deklaras:

- Mi povas, en mia laboratorio, fari ĉelon kaj doni vivon.

Ĝin Ni ne komprenas kiel ĝi povus promocii la senhonta pseŭdolingvisto, kiu asertas al li:

— Mi, en mia oficejo, mi faris vivantan lingvon.

Estas facile ekkompreni la kialon de la anarkoidaj, framasonaj, materiismaj simpatioj al tiu ĉi senanima falsa lingvo; oni nention komprenus pri katolikismo patronanta la ranto.

La arkiangelo, precipitante la ribelemajn anĝelojn, lanĉis la krion de malestimo, kiu donis al ĝi sian nomon:

-Mi ka EI? Kiu do estas Dio?

Esperantistoj respondas:

La okulisto Zamenhof, judo el Pollando.

Estas almenaŭ dolorige, ke Katolikismo, kiel tia, akceptas tiu ĉi sakrilega komparo.

L'ESPERANTO

La bonega angla revuo *The Patriot* ricevis, komence de ĉi tiu jaro, leteron de unu el ĝiaj korespondantoj dirante al ĝi, ke en anglosaksaj laboristaj medioj kun persisto disvastiĝas slogano: 1937 devas esti kaj estos la komenco de nova erao. Estis en 1937 ke la amasoj gustumus la efikojn de la reformoj komencitaj en la antaŭaj jaroj.

Ni povas facile imagi la grandegajn esperojn vekitajn inter socialistoj de ĉiuj nuancoj pro la apero de la franca kaj hispana popolaj frontoj kaj la voĉdona sukceso de Fr. Roosevelto. Blindigitaj de pasio, ili rifuzas konsideri la ĉiutagajn pli fortajn movadojn de nacia renaskiĝo kaj kredas, ke venis la tempo, kiam la "solidareco de la grandaj demokratioj" fine donos la potencon, la tutan potencon al la Marksisma Internacio.

Jen sendube kial la korespondanto de *La Patrioto* vidas, ke la esperantistoj duobligas siajn klopodojn, preskaŭ ĉie en la mondo, por certigi, ke la Internacio havu sian oficialan lingvon *La Senato* de Aŭstralio adoptis per dek - naŭ voĉoj kontraŭ kvin mocion alvokanta ĉiujn registarojn. . havi unu lingvon instruata en lernejoj, por konduki la popolojn al pli bona kompreno kaj eviti la kaŭzojn de milito. Tre impresita de tiu ĉi ideo, la Registaro de Nov-Zelando konsiderus ekagi kaj ŝatus fari la instruadon de Esperanto. DEVIGA.

Tiaj rezolucioj malkaŝas ankoraŭ nekonatajn politikajn celojn, ĉar oni ne vidas, kian profiton eltrovos la malgrandaj laboristoj de Sidnejo kaj Auckland el la scio de

Esperanto.

Sammaniere oni povas surprizi kun *La Patrioto*, ke la organizantoj de la Esperanto-kongreso, kiu devas renkontiĝi en Parizo, la Pentekostotago, ankaŭ celas enkonduki Esperanton en niajn lernejojn kaj lanĉi la " dada " Ni devas.

kaptu la infanojn! Al juneco apartenas aero!
(1) Por ke

la esperantistoj de tiom foraj landoj povu kon-
por havi tiajn bonegajn dezajnojn, ili devis trovi
grandan subtenon.

Ni devas do serĉi klarigi, pri kiu interesiĝas
propagandi internacian lingvon kaj kial ĝi faras tion.
Ĉiuj scias, ke Esperanto estis inventita de judo el
Varsovic, doktoro Zamenhof, en 1887.

Antaŭ 1900, lia eltrovaĵo estis aprezita kaj disvastiĝis
rapide. Ekde 1905 la esperantistoj kunvenis ĉiujare en
internaciaj kongresoj, kies graveco senĉese kreskis.

Ĉu s-ro Gabriel Chavet ne skribis, ke tri mil homoj estis
registritaj por la deka kongreso, kiu kunvenus en
Parizo de la 2-a ĝis la 9-a de aŭgusto 1914, se la imperiestro
Vilhelmo ne estus deklarinta "freŝa kaj ĝoja" milito
kontraŭ la Entento.

Estis, tutepe, en Francio, 10.000 esperantistoj.
Estis 6.000 en Germanio, 5.000 en Anglio, 2.300
inter la ĉefoj en Aŭstrio. 1500 lokaj propagandgrupoj
klopodis disdoni ĉirkaŭ ili ĉirkaŭ cent gazetojn
kaj revuojn. (2). La

demando prenis tian gravecon, ke sinjoro Jean

Bidegain opiniis, ke li devus dediĉi longan studon al ĝi
la Internacia Revuo de Sekretaj Societoj. (3) La nomo
de Jean Bidegain estas konata al samtempuloj de la *Affaire*
des Fiches. Ni rememoru per du vortoj por la aliaj, ke la pozicio
de S-ro Bidegain en la F.-M.. havis animon. naskita por vidi
de proksime la mekanismon de tiu ĉi malnobla entrepreno
de snitching. Ribelite, li per ĉiuj fortoj kontribuis
por okazi ĝi la skandalon.

La atesto de ĉi tiu viro, kiu konis la misterojn
de la Templó kaj ne timis riski sian vivon lumigante
ilin, estas

pripensinda. Do ni rigardu lian artikolon.

Tre singarde, Jean Bidegain montris tie, ke estus
senripense aserti, ke la F.-M.. inventis Esperanton
por prezenti ĝin al la laikoj, sed ke multaj dokumentoj
starigas ĝian volon disvasti ĝin.

(1) *The Patriot* (Londono), la 21-an de januaro 1937, p. 57.

(2) Gabriel GuAVET: *Kial loapolters devas lerni Baners*

Ĝi devis montri al la propagandistoj de la internaciisma ideo la avantaĝojn ĉerpitajn el komuna lingvo.

Tiel, en la numero de aprilo 1903 de L'Acacia, la juda F.

Bollack skribis:

"Se framasonismo vere celas plibonigi la socian staton de la homaro, ŝajnas nedisputebla, ke la unua devo de ĉiu masonisto estas serĉi, ĉu eblas provizi la civilizacion per praktika maniero de interkompreniĝo, sen kiu la homa evoluo ne povas okazi en la proksima estonteco.

Doni al homoj la kapablon kompreni unu la alian en unika maniero estas meti en iliajn manojn la veran ilon, kiu servos por konstrui la Templon de Frateco.

La nerezistebla fluo de solidareco, kiu portas ĉiujn naciojn unu al la alia (sic) postulas instrumenton de kompreno alportanta al ni la potencon komuniki niajn ideojn rekte al ĉiuj niaj kunhomoj [!] sen pasi tra la fatala peranto de tradukistoj aŭ interpretistoj.

Kio estas niaj framasonaj signoj kaj vortoj de rekono? kono, se ne la unuaj spuroj de INTERNACIA LINGVO, la balbutadoj de homoj, KIUJ, MAL ZORGANTE DE LA KONVENCIAJ LIMOJ, volas esti rekonitaj de eksterlandanoj, fratoj de sia penso.

KAJ SE ĈI TIUJ SIGNOJ KAJ ĈI ĈI VORTOJ ESTIS SUFIĈE MOLTOLIGITAJ POR KE NENIU TERO ESTUS FREMDA EN IUJ LANDO, ĈI TIU UNIVERSALA HARMONIO ESTUS LA KONSEKRADO DE LA PRINCIPOJ DE FRAGMASONERO. »

Kaj plue, Fr. Bollack skribis ĉi tiuj liniojn, kiuj povas veni nur el la plumo de judo, nomado:

"Ĉiuj Logioj studu ĉi tiun aferon; ke en ĉiuj landoj ili amase aliĝas al la "Delegacio por Alpreno de Internacia Helpa Lingvo"; ili disvastigu la bonan novaĵon pri Homo liberigita de ĉi tiu humiliga devigo de esti nita al iu loko de lia surtera loĝado, kiel rezulto de lia nekompreno de la lingvo de aliaj teranoj D.

Ke en la Superaj Konsilantaroj kaj en ĉiuj Monaĥejoj oni diskutu ĉi tiun problemon antaŭ iu alia; de ĝia atingo pendas la rapida plibonigo de la sorto de nia mairiĉa homaro. D

Du jarojn poste, la jaro mem en kiu la esperantistoj komencis organizi internaciajn kongresojn, la FF

S-roj.. fondis Esperantistan grupon kiu estis ankaŭ internacia. La deziro esprimita de Fr. Bollack estis rapide kontenta.

La 8-an de aŭgusto 1905, fakte, la Esperanto Framasona grupo sendis al ĉiuj Logioj cirkuleron, kiu finiĝis jene:

DEKLARO Esperanto Framasona

celas ne fondi novan riton, sed:

1° Grupigi la Esperantistajn Framasonojn de diversaj landoj,

2° Gajni la Esperantistojn al Framasonismo kaj reciproke instigi la framasonojn al Esperanto,

3° Forigi miskomprenojn kaj antaŭjuĝojn inter Fratoj de diversaj nacioj kaj ritoj, danke al la lingvosocio Esperanto helpa. Bulonoj.

ĉe-Maro, la 8-an de aŭgusto 1905.

La subskriboj sekvis:

Francio. POURCINES, inĝeniero, 30, rue du Pont-Mouja, Nancy.
MOSSMANN, mezlerneja instruisto, Vesoul.

Anglio. - Kolonelo POLLEN, Retreat Blackheath, Londono,

G. W. BULLEN, 17, Thorncombe-vojo, Orienta Dulwich, S. E. Londono.

Germanujo. -VS. BARTHEL, 14, Wohlerstraße. Frankfurt. ESTAS.

La sekvan 22-an de septembro, la Monaĥejo de la G. O. de Francio adoptis la rezolucion:

Tiu Masonismo, kiu estas universala, interkonsentu kun eksterlanda Masonismo por nomumi Internacian Komisionon, kiu respondecas pri ellaboro de projekto por Universala Lingvo, kiu respondas al la bezonoj de la homaro aŭ ke ĝi studu la lingvojn kiuj jam ekzistas kaj elektu unu el ilin, se pruvigas, ke ekzistas unu, kiu plenumas la postulatajn kondiĉojn >>

Oni admiros la lertecon de la G. O.. kiu lasas siajn membrojn fari propagandon por Esperanto, eĉ fondis grupon por tiu ĉi celo, kaj kiu ŝajnas ne rimarki, ĉe sia asembleo generala, pri la plenumita laboro. Tiu ĉi supera taĉmento sendube erarigos multajn naivulojn. Ni ne trompiĝos kaj ni diros, post Jean Bidegain, ke se la F.-M.. ne ŝajnigus aliĝi post multaj aliaj al provo de kiu ello estas fakte la kaŝita aŭtoro, ŝi ne akirus la subteno de la katolikoj kaj de la indiferentuloj, kiuj venas, sen scii tion, por ŝveligi ŝiajn trupojn.

Estas danko esti redonita al la FF.-MM.. ke ili scias bone ludi komedion. Ĉi tie la scenaro estis precipe sukcesa. Tuj post la legado de tiu ĉi rezolucio leviĝis membro de la Konsilio de la Ordeno de la G. O., kiu faris sin la defendanto de Esperanto. Ĉi tiu karaktero estis ĝenerala konsilisto de Pas-de-Calais, direktoro de la gazeto Le Boulonnais kaj respondis al la nomo de Emile Lemaitre. En la Semaine de France, kreita fare de Le Boulonnais, li provizis la ruĝan gazetaron per kopio de imagaj "klerikalaj skandaloj."

Tiu ĉi baza kalumnio gajnis sukceson ĉe la Monaĥejo de la G. O., ĉar ĉi-lasta petis, kiel li deziris, al la Internacia Buroo de Framasonaj Rilatoj, ke li adoptu la Esencan peranto de Universala Masonismo.

por ĉi tiu voto, la B. I. R. M... eldonita en la numero de julio-septembro 1911 de sia Bulteno artikolo en la lingvo de Zamenhof. La

milifo interrompis tiun ĉi propagandon, sed tuj kiam ili povis, la Framasonaj Obeoj rekomencis la forlasitajn projektojn.

donita en
1914. Do ni ne miru legi en la Buletano de la Framasonisto. miksis LA HOMAJN RAJTON "ke la G. O., la G. L. kaj la miksitaj F.-M.. fondis en 1922 Esperantistan Patronan Komitaton

F.-M.. Jen, cetere, la laŭvorta kopio de la anonca noto ĉi tiu kreaĵo.

ESPERANTISTA METROKOMITATO- FRANC-MAC..

Jus starigis Framasona Esperantista Patrona Komitato sub la auspicioj de RR. LL. "Thélème", "La Clémentine Amikeco", "Ernest-Renan" kaj sub la honora prezidanteco de T. I. F. Generalo Gérard, Prezidanto de la Konsilio de la Ordeno de la G. O.; T. II. F., Welhoff, G. M. de la G. L., de F.; T. II. F. Piron, Souv. Gr. Com., de la Maç.. Mixte Internacia Ordo "Homa Juro".

La celo de ĉi tiu Komitato estas la instruado de Esperanto en mezlernejoj kaj urbaj kaj komercaj lernejoj de ĉiuj niveloj, la disvastigo de sciencaj kaj literaturaj verkoj, per ilia tradukado en Esperanton, kaj la dissendo de francaj produktoj eksterlande. Tiu ĉi Komitato metas je la dispono de la Logioj, kiuj tion deziras, prelegantoj, por elmontri, ĉu en ĉi tiuj Laborantkontigoj, ĉu en profanaj publikaj kunvenoj, la avantaĝojn, kiujn Esperanto povas havigi, nome: Al komercistoj, por la vendo de siaj produktoj; Por fakuloj kaj profesoroj, facilecoj por legi kaj legi sciencajn memoraĵojn kaj raportojn de la Akademioj, esperantigitajn;

Al turistoj kaj komercaj vojaĝantoj, la rimedoj de interkompreniĝo kaj informado, kiujn ili povas trovi ĉe niaj esperantistaj grupoj, disvastigis en la tuta mondo.

Fine, la Komitato proponas starigi rilatojn inter ili, esperantistoj kaj masonistoj, por ilia reciproka bono.

Por ĉiuj informoj, kontaktu F. Méras, 11, rue Poussin. Parizo 16 (1).

La 18-an de decembro 1905, la Urba Konsilio estis akceptinta, laŭ peto de Frato Hénaffe, rezolucion invitantan la Administradon krei Esperanto-kurson en bazlernejoj. superuloj de la Urbo de Parizo.

La 28-an de februaro 1907, la Ĉambro de Deputitoj sendis al la Komitato pri Edukado projekton de rezolucio "tendendan por inviti la Registaron enkonduki la internacian lingvon Esperanto en la instruadojn de publika instruado, kiuj inkluzivas la instruadon de vivantaj lingvoj". Estis F.-M., Fr. Lucien Cornet, kiu prezentis ĉi tiun rezolucion. (2)

En 1922, S-ro Léon Bérard, Ministro de Publika Instruado, devis esti objekto de samspecaj petoj kaj ĉi tiu bona klerulo versajne ĝenis sentinte la junajn francojn minacatajn devi lerni fremdan lingvon artefarita, ĉar ni trovas: en la Bulteno de la F.-M.-mixte, kiu estas decidite valora, jena protesto kontraŭ cirkulero de la Ministro:

ESPERANTO

"La sekva deziro estis adoptita:

La Monaĥejo,

Konsiderante, ke Esperanto donis nerefuteblan pruvon pri sia adaptiĝo en la internaciaj rilatoj de ĉiuj naturoj,

Konsiderante, ke la celo, kiun ĝi celas, estas ĝuste la sama kiel tiu de la F.-M., tio estas "la Universala

Frateco de la Popoloj" per ilia interkompreniĝo, Energie protestas kontraŭ la minaca kaj tendenca cirkulero de S-ro Bérard, Ministro pri Publika

Instruado, malpermesanta al la instruistaro la disvastigon kaj instruadon, eĉ laŭvolan, de Esperanto, kiu;

(1) Bulletin de la Franc-Maçon.. Miale Le Droit Humain", julio-septembro 1922, p. 8. (2)

Revue internationale des Sociétés Secrètes, 15-a de novembro 1912, p. 1094.

konsistigas tre gravan atakon kontraŭ la libera penso, kontraŭ ĉiuj ideoj pri progreso, justeco kaj libereco kaj faras konsiderindan damaĝon al la ekspansio de literaturaj verkoj kaj francaj produktoj eksterlande. » (1)

Ni ne povas legi ĉi tiun leteron sen rimarki, ke la franca sekcio de la Ordre Mixte International "le Droit Humain" deklaras en la plej formalaj terminoj, ke la celo persekutata de la esperantistoj estas ĝuste la sama kiel tiu de la F.-M.: la Universala Frateco de Popoloj. Konante la maĉ-ideologion, ni ne povas miri kaj ne opinius utile serĉi konfirmon de tiu ĉi ideo en la eldonaĵoj de aliaj maĉ-grupoj.... Ni konsultu tamen La Heroldon, organon de tiu ĉi Internacia Ligo de Framasonoj, kiu aspiras al kolektiva agado por la idealo de la frateco de la popoloj kaj de la homaro. Ŝi venkis al Esperanto, estas vero: la titolo de ĝia bulteno estas skribita en ĉi tiu lingvo. En sia Kongreso de 1931, kiu okazis en Parizo, en la sidejo de la G. L., de Francujo, 8, rue de Puteaux, ĝi donis la parolon al sia grupo de esperantistoj, kiuj parolis jene:

2) La Grupo Esperantista

proponas la jenan deziron:

La Esperantista Grupo de la Ligo, konsiderante kiel la lingva unuigo faciligis kaj fortigis naciajn unuojn:

Konsiderante, aliflanke, kiom multe la diverseco de naciaj lingvoj prokrastas la realigon de la laboro de la F. M., (2) tendencante al la Frater-Universala urbo:

Konsiderante, ke la adopto por internaciaj rilatoj de unu sola vivanta lingvo riskus imposti la nacion, kies lingvo estus adoptita kun la deziro al hegemonio, ĝeno, kiun artefarita lingvo kiel Esperanto, kiu jam faris sian signon, ne alportus. pruvoj el ĉiuj vidpunktoj:

Eldonas la sekvajn promesojn:

1° Vidi ĉiun membron de la Ligo konsiderata kiel a devo trudita de la idealo de universala frateco, lerni kaj uzi Esperanton kiel la plej bonan rimedon por la realigo de ĉi tiu idealo.

2° Vidi la alprenon de artefarita lingvo fare de organizoj kun internacia tendenco por la rilatoj inter la elementoj de diversaj na- (1)

Buletin de In Franc-Maçon.. mixte Le Droit Humain, Oktobro- decembro 1922, p. 7-8.
(2) Emfazo aldona.

naciecoj, kaj havi peton prezentitan al la Ligo de Nacioj, serĉantan rekomendon al la Asociaj Potencoj inkluzivi la devigan studon de tiu ĉi internacia lingvo en la lernejaĵinstruplanon.

Ĉi tiu rezolucio estas adoptita unuanime. »> (1).

Tiu ĉi aserto resumanta admirinde la propagandajn temojn de la esperantistoj. Legu la broŝurojn de MM, Gabriel Chavet, Camille Aymonier aŭ Rollet de l'Isle. (2) Ĉiuj deklaras, ke la evoluo de la internacia spirito multe faciligos per la uzo de unu lingvo multaj internaciaj poŝtaj kaj telegrafaj kuniĝoj... Ili ŝajnas kredi je la ĉagreno de eksterlandanoj, kiuj jam delonge kutimis al tio, tre longa tempo.

Pluirante ĉi tiun temon, S-ro Rollet de l'Isle skribis, ke la principo de egaleco inter grandaj kaj malgrandaj nacioj sur kiu baziĝas la Ligo de Nacioj malpermesis al ĉi-lastaj uzi la lingvon de unu el siaj membroj pro la adopto, de nacia lingvo donus al la profitanta lando superfortan superecon super ĉiuj aliaj kaj "ĝia nacia genio same kiel ĝia ekonomia potenco rapide konkerus la mondon.

(3) Sperto de pli ol dek ses jaroj pruvas, ke lando re- prezentita de Briands, Paul-Boncour kaj Blums tute ne kapablas eltiri la plej etan avantaĝon de ĉi tiu

speco. Esperantistoj tion scias, sed ili ĝenerale evitas diri, ke tio ne estas ilia ĉefa zorgo. Kion ili volas estas, per la uzo de nova lingvo, ŝanĝi la pensmanieron de siaj samtempuloj kaj gajni ilin al tiu ĉi humanitaresco, al kiu ili ankoraŭ rifuzas submetiĝi. S-ro Rollet de l'Isle skribis ĝin kun tia klareco, ke ni devas ĝin reprodukti. alineo aŭ du el lia libro:

La uzo de internacia lingvo, li diris, "konstante memorigus al homoj de ĉiuj nacioj, ke ili:

(1) La Heroldo, oficiala bulteno [de la Internacia Ligo de Francio- Masonistoj (Basle), oktobro 1931.

(2) Gabriel CUAVET: Kial poŝtaj laboristoj lernu Esperanton, p. 15 precipe, ROLLET DE L'ISLE: La plej forta garantio de la Ligo de Nacioj; lingvo internacia. Camille AYMONIER: Lazaro- Ludoviko Zamenhof.

(3) ROLLET DE L'ISLE: La plej forta garantio de la Ligo de Nacioj; lingvo internacia, p. 7.

apartenas al granda homa komunumo, samtempe tempo kaj sammaniere kiel al sia propra lando.

Same kiel la nacia lingvo estas la plej okulfrapa signo parto, la simbolo de nacieco, same ĉi tiu lingvo, re-servita por rilatoj inter popoloj, fariĝos la simbolo de tiu ĉi supera komunumo.

kiam ili uzas ĉi tiun lingvon, kiu ne pruntas sin al la laŭvorta traduko de idiomajoj kaj kiu mem ĝin ne havas, modeligi sian pensmanieron laŭ la eblaj formoj de ĝia esprimo, la Homoj de ĉiuj nacioj baldaŭ akiros, apud ilia nacia pensmaniero, vere internacia pensmaniero. Ili tiam komprenos, ke povas ekzisti, apud la plej arda patriotismo, samnatura sento rilate al la granda homa kuniĝo, kiun la S.D.N. "

Estas, kompreneble, por konvinki masonistojn, ke ili apartenas al la "granda homa komunumo", al tiu ĉi "supera komunumo", ke L. Esperanto (8, rue de Puteaux) malfermis kursojn de tiu ĉi artefarita lingvo en 1935. Estus tute agrable, se aliaj Loĝejoj amuzus sin instruante Volapukon, Idon, Romanal aŭ Adjuvilon, ĉar ni tiam falus en la Babelan Turon! La

gvido prenita de Esperanto povas savi al li la riskon de konkurado, provizore almenaŭ, sed sen al kio nin elmontras ĉi tiu antaŭeniĝo? A F. Johano Zay, malamiko de ĉiuj francaj simboloj, eble trovos la horon tre favora por la enkonduko de Esperanto en, niaj lernejoj. Estos bonaj animoj por diri, ke temas nur pri helpingo kaj ke la instruado de la franca neniel suferos pro tiu troŝarĝo. lernejoj programoj.

Ni scias, ke la F.-M.. celas forigi la naciaj lingvoj, kiel ĝi jam faris por la lokaj bretonaj aŭ provencaj lingvoj.

Necesos dudek aŭ kvindek jaroj por atingi siajn celojn, se ni ne malhelpas ĝin tranci nian planedon en sek-- de la Internacia. Ni meditu

pri la ekzemplo de Rusujo, kiu perdis sian nomon kaj nomiĝas nur U.S.S.R., Unio de Sovetaj Socialismaj Respublikoj!

GEORGO OLLIVIER.

Temata Tablo de

LA INTERNACIA REVUO

DE SEKRETAJ SOCIOJ

1912-1939

(kompleta laboro)

- Numero 1	42 p.	10 FF
Tema tabelo de la kompleta verko de la Revue Internationale des Sociétés		
Sekretoj de Episkopo Jouin		
- Numero 2	115p.	80 FF
Kiu estis episkopo Jouin?		
- Numero 3	105p.	70 FF
Instruo de Episkopo Jouin	per kelkaj konferencoj	
- Numero 4	30 p.	20 FF
La Konspiro de Silento - Enkonduko de Léon de Poncins		
- Numero 5	58 p.	40 FF
Kristo la reĝo kaj la kontraŭpreĝejo, de episkopo Jouin		
- Numero 6	30 p.	20 FF
La sekretaj societoj		
- Numero	37 p.	24 FF
7 La sekretaj societoj, programo de Mgr Jouin		
- Numero 8	75 p.	55 FF
La taktikoj de la malamiko, de Mgr Jouin		
- Numero 9	49 p.	30 FF
La Framasona Milito kaj la Paco de Kristo		
- Numero 10	60 p.	40 FF
Okultismo en Sekretaj Societoj -		
Numero 11 69p.		50 FF
Okultismo kaj Okulta Scienco		
- Numero 12	211 p.	100 FF
La originoj de Sekretaj Societoj -		
Rilatoj inter judismo kaj masonismo -		
Numero 13	32 p.	20 FF
Jesuo kaj judismo		
- Numero 14	65 p.	50 FF
De Sektoj ĝis Framasonismo kaj la Potenco de Sugesto		
- Numero 15	37 p.	20 FF
Nuntempaj ismoj aŭ antaŭsektaj		
- Numero 16 37 p.		20 FF
Framasonismo - studo de katolika socioscienco.		
- Framasonaj celoj kaj metodoj		
- Numero	145 p.	90 FF
17 Inico en sekretajn societojn		
- Numero 18	80	60 FF
p. De Framasona Sekreto ĝis Framasona Satanismo		

- Numero 19 70 p. 55 FF
- La Libro de Konstitucioj 28 p. 10 FF
- La Rito de Misraim 24 p. 10 FF
- Numero 21
- Oficiraj kaj framasonoj

Teozofio estas la teologio de framasonismo

"Aŭskultu la pian rabenon Benamozegh (...): "Ĉu estas mirinde, ke judismo estis akuzita je formado de branĉo de framasonismo? Kio estas certa estas, ke framasona teologio estas, funde, nur teozofio kaj egalrilatas al tiu de Kabalo." (RISS p. 419, 1928)

- Numero 22 390p. 160 FF
- Teozofio aŭ Mistika Framasonismo 120 p. 90 FF
- Numero 23 Nuntempa Teozofio - 20 FF
- Numero 24 37 p. 25 FF
- Numero 25 41 p. 25 FF
- Madame Annie Besant, "profetino" de la Universala Eklezio kaj la Nova Monda Ordo 41 p. 25 FF
- Numero 26 La Misiistoj de Gnostikismo 30 FF
- Numero 27 50 p. Esperanto, framasona lingvo 75 FF
- Numero 28 95 p. La Rotary Klubo kaj Masonismo 25 FF
- Numero 29 43 p. La unuaj protektantoj de framasonismo 20 FF
- Numero 30 33p. Angla Masonismo - 75 FF
- Numero 31 102 p. Kiuj estis la "grandaj" protektantoj de okultaj societoj? - 20 FF
- Numero 32 29 p. La Satelitoj de Framasonismo

- Numero 33 30 p. 15 FF
- 33 Iniciata Framasonismo 35 FF
- Numero 34 52 p. La Granda Oriento
- Numero 35 27 p. La Granda Loĝo de Francio kaj la Altaj Loĝejoj
- Numero 36 38p. La Potenco de Framasonismo
- Numero 37 26p. Kiel Framasonismo Tenas Francion - 10 FF
- Numero 38 886 p. La Framasona Programo 70 FF

- Numero 39 106 p. 75 FF
- Framasona religio - 30 FF
- Numero 40 43 p. La Kontraŭkristana Kospira, de episkopo Delassus
- Numero 41 36p. 20 FF
- Juda Imperiismo
- Numero 42 84 p. 65 FF
- La Doktrinaj Fontoj de Juda Imperiismo 30 FF
- Numero 43 51 p. La Disciplino de Juda Imperiismo
- Numero 44 41 p. 25 FF
- Juda Imperiismo - Konkludo 32 p. 20 FF
- Numero 45 La Juda Kontraŭkristana Ofensivo: de la 1-a jarcento ĝis la 4-a jarcento
- Numero 46 69 p. 55 FF
- La Ofensivo kontraŭ-kristana judismo en la Oriento de la 5-a jarcento en la 11-a jarcento
- Numero 47 188p. 90 FF
- La Juda Kontraŭkristana Ofensivo en la Okcidento de la 5-a Jarcento en la 18-a jarcento
- Numero 48 59 p. 40 FF
- La Juda Kontraŭkristana Ofensivo en Francio de 1789 ĝis 1915
- Numero 49 44 p. De la Juda Songdo de 1806 ĝis la Realo de 1911
- Numero 50 82 p. 65 FF
- La Prapatroj de Framasonismo en Francio - 85 FF
- Numero 51 128 p. La Framasonaj Originoj de la Revolucio
- Numero 52 48 p. 30 FF
- La Historio de la Revolucio
- Numero 53 34 p. 20 FF
- Framasonaj Emblemoj dum la Revolucio
- Numero 54 62 p. 50 FF
- La Sekreta Kospira Konsilio de la Franca Revolucio
- Numero 55 37 p. 20 FF
- La Agonia de la Malnova Reĝimo
- Numero 56 36 p. 20 FF
- Framasonaj Dokumentoj kaj Antaŭrevolucia Periodo
- Numero 57 77 p. 55 FF
- Revolucio, Teruro kaj Framasonismo
- Numero 58 26p. 12 FF
- La Revolucia Kondukisto
- Numero 59 62 p. 45 FF
- p. Framasonismo en la 4-a de septembro Registaro
- Numero 60 31p. 15 FF
- Framasonismo dum la Komunumo - 35 FF
- Numero 61 56 p. Framasonismo kaj ĝia laboro en Francio en la 18-a jarcento kaj 18-a jarcentoj

- Numero 62 73 55 FF
 p. Judoj kaj la Revolucio

- Numero 63 33p. 20 FF
 Nova "Manlibro de la Historio de Franca Framasonismo" -
 Numero 64 37 p. 20 FF

Revoluciaj Framasonaj Legendoj -
 Numero 65 65 p. 45 FF

Antiklerikalismo en la Stato de 1800 ĝis 1872
 - Numero 66 227 p. 110 FF

La Evoluo de Antiklerikalismo de 1800 ĝis 1872
 - Numero 67 51 p. 30 FF

Frato Emile Combes (ĉirkaŭ 1900) -
 La Sanga Apoteozo de Pala Mezkriteco
 - Numero 68 132 p. 90 FF

De la starigo de Lutero ĝis Prusio kaj Germanujo -
 Numero 69 151 p. 95 FF

La postmilita periodo, la milito kaj la antaŭmilita periodo 1870-1914-1927,
 de Mgr. Jouin
 - Numero 70 38p. 20 FF

Belikaj Demokratoj 1792-1870-1917 -
 Numero 71 47 p. 30 FF

La Sekretaj Societoj malantaŭ la Unua Mondilito
 - Numero 72 117p. 80 FF

La Milito de 1914 kaj Judeomasonismo, de episkopo Jouin
 - Numero 73 169p. 100 FF

Masonismo kaj Milito
 - Numero 74 79 p. 60 FF

La signifo de la jaro 1924
 - Numero 75 46p. 30 FF

Socialisma regno la Fabian Society
 - Numero 76 75 p. 55 FF

Framasonismo antaŭ socialismo kaj sindikatismo
 - Numero 77 29 p. 10 FF

Framasonismo en tribunalo
 - Numero 78 44 p. 30 FF

Masonismo, Kanona Juro kaj la "Leĝo de Apartigo"
 - Numero 79 38 25 FF

Masonismo rilate al la Patrujo aŭ al la Stato
 - Numero 80 53 p. 38 FF

La sufokado de Judeo-Masonismo sur la Gazetaro
 - Numero 81 45 p. 35 FF

La Demando de Sekularismo por Masonismo
 - Numero 82 250 p. 130 FF

Sekularaj Leĝoj
 - Numero 83 66 p. 55 FF

Sekularaj Leĝoj kaj Elektioj
 - Numero 84 44 p. 30 FF

Masonismo kaj la Familio
 - Numero 85 50 p. 40 FF

Framasonismo kaj la Infano
 - Numero 86 87 70 FF

p. La Demando de Skollado kaj Sekretaj Societoj
 - Numero 87 178 p. 110 FF

Framasonismo kaj la Lernejo
 - Numero 88 37 p. 22 FF

Feminismo kaj Framasonismo
 - Numero 89 31 p. 20 FF

La Feminisma Movado -
 Numero 90 54 p. 38 FF

Virina balotrajto kaj feminismo
 - Numero 91 82 65 FF

p. Masonaĵo kaj Kinejo
 - Numero 92 67p. 50 FF

La Granda Arkitekto de la Universo kaj la Nekonata Soldato
 - Numero 93 34 p. 25 FF

Graveco de Peoples Health Monitoring
 por Judeo-Masonismo -
 Numero 94 57 p. 40 FF

Framasonismo kaj la C.G.T. en la Franca Ekonomio
 - Numero 95 34p. 25 FF

Vera institucio tenas LA POVON
 - Numero 96 119 p. 85 FF

Masonaĵo kaj ĝia Sono de Monda Registro
 - Numero 97 85 p. 68 FF

Rozkruca Propagando kaj la S.D.N.
 - Numero 98 67 p. 50 FF

Kabalisto Bacon, rozkruco
 - Numero 99 202 p. 120 FF

La Illuminati de Bavario
 - Numero 100 63 p. 50 FF

La fondinto de la lucifera palada rito kaj la kontraŭpreĝejo
 - Numero 101 211 p. 130 FF

La Fideluloj de la Kontraŭeklezio
 - Numero 102 37 p. 20 FF

Framasonismo kaj Charbonny, milico de Judeo-Masonismo
 - Numero 380 p. 170 FF

103 Usona Framasonismo
 - Numero 104 33 p. 20 FF

La Ku-Kluks-Klano en la Vizaĝo de Fasismo, Masonismo kaj Katolikismo
 - Numero 105 64 p. 50 FF

Usona juda masonismo
 - Numero 106 56 p. 45 FF

La Socialisma Sperto de Frato Roosevelt
 - Numero 107 54 p. 40 FF

Frato Roosevelt kaj Juda Komunismo en Usono
 - Numero 108 24 p. 10 FF

La Elektila de la Drako
 - Numero 109 49 p. 30 FF

- La afero Leo Taxi 75 p. 55 FF
- Numero 110 90 FF
- Léo Taxi alfrontante Diana Vaughan, la konvertiton de Sankta Johana de Arko - Numero 111 138 p.
- Ĉu Diana Vaughan, Lucifera pastro ekzistis?
- La Mastroj de la Mondo kaj ilia Plano
- Numero 112 25 p. 10 FF
- De Vatikano ĝis Mosesum
- Numero 113 67 p. 50 FF
- La veraj ŝnuroj de internacia Alta Financo
- Numero 114 73 p. 60 FF
- La Rothschild kaj aliaj "Mastroj de la Mondo"
- Numero 115 33 20 FF
- p. La ducent Familioj kaj pripensoj pri "La Financistoj kiuj Gvidu la Mondon"
- Numero 116 110p. 84 FF
- La demando de Oro por Internacia Alta Financo
- Numero 117 43 25 FF
- p. Aristide Briand kaj Alta Financo
- Numero 118 46 30 FF
- p. Tuta Ekonomia Milito
- Numero 119 70 FF
- 84 p. La Tutmonda Krizo lu ajn
- Numero 120 27 p. 10 FF
- Framasonismo, Alta Bankado kaj Milito
- Numero 121 44 p. 28 FF
- Katolikismo kaj Framasonismo -
- Numero 122 48 p. 30 FF
- Papado kaj Framasonismo, de mons. Jouin -
- Numero 123 408 p. 190 FF
- La Papoj kaj Framasonismo
- Numero 124 32 p. La 20 FF
- Kverelo de la "Instruplano"
- Numero 125 35 p. 24 FF
- Masonismo kaj la Falo de la Tempora Potenco de la Papoj
- Numero 126 53 p. 40 FF
- Ĉu la Okulta Potenco kontraŭ la Papo havas centran sidlokon?
- Numero 127 99 p. 80 FF
- Necesaj vortoj pri la kontraŭframasona lukto
- Numero 128 38 p. 25 FF
- La Enĉikliko Ubi arcano Dei de Pio la 11-a: superrigardo de tuta periodo en la historio de la mondo
- Numero 129 138 p. 90 FF
- Framasonismo kaj la ĉirkaŭaj katolikaj misistoj
- Episkopo
- Jouin. - Numero 130 31 p. 20 FF
- Framasonismo kaj la Greka Eklezio -
- Numero 131 55 p. 40 FF
- La Eklezio kaj Spiritismo
- Numero 132 155p. 98 FF
- Judoj kaj Katolikismo -
- Numero 133 173 p. 110 FF
- La ISR-Kronikoj pri Judaj/Jerusalemaj Rilatoj kaj katolikoj/Romo
- Numero 134 44 p. 28 FF
- La Konkero de la Nova Mondo de la Judoj kaj la Studo de La Juda Demando
- Numero 135 196p. 120 FF
- Rita krimo inter la judoj
- Numero 136 51 p. 36 FF
- La Rita Krimo de Kyiv
- Numero 137 74 p. 58 FF
- Juda Fiero -
- Numero 138 43 p. 30 FF
- lli ne havis la Militon - La Mondan Planon de Revolucio
- Numero 139 128p. 90 FF
- Mussolini, Italio kaj Masonismo
- Numero 140 51 p. 36 FF
- M. Mussolini kaj la Lateranaj Paktoj
- Numero 141 116p. 84 FF
- Judeo-Masonismo en Meksiko -
- Numero 142 77 p. 64 FF
- Germanujo kaj Judeo-Masonismo -
- Numero 143 140 p. 90 FF
- Judeo-Masonismo kaj Hispanio
- Numero 144 51 p. 36 FF
- La Revolucio venkita en Hispanio
- Numero 145 37 25 FF
- p. Framasonismo kontraŭ Francio en Hindoĉinio
- Numero 146 60 40 FF
- p. La Franca Armeo kaj Framasonismo
- Numero 147 67 p. 50 FF
- Agentoj malantaŭ la Rusa Revolucio -
- Numero 148 35 p. 20 FF
- La konkero de Rusio fare de la judoj
- Numero 149 145 p. 94 FF
- Komunismo kaj Framasonismo
- Numero 150 47 p. 30 FF
- Komunismo nedisigebla de Satanismo
- Numero 151 32 p. 20 FF
- Japanio, la Eklezio kaj Francio
- Numero 152 25 p. 10 FF
- La Katolika Eklezio, Masonismo kaj Ĉinio -
- Numero 153 36 p. 20 FF
- Lourdes, Masoneria kaj Bernadette